

NEVADA GÁZ

1

Hugo Candless a pálya közepén állt; nagy testét csípőből megdöntve, finom mozdulatokkal bal keze hüvelyk- és mutatóujja közé fogta a kis fekete labdát. A vonal mellé ejtette, és belecsapott a hosszú nyelű ütővel.

A fekete labda valamivel félmagasság fölött csapódott a szemközti falnak, és magasra pattanva, a fehér mennyezet és a dróthálóval védett lámpák alatt lusta ívben jött visszafelé. Lagymatagon, a hátsó falat éppen csak súrolva esett vissza a földre; olyan erővel sohasem vágódott neki, hogy visszapattanjon róla.

George Dial tessék-lássék utánanyúlt, ütője a betonfalnak verődött. A labda a földre hullt, és megállt.

– Kész – mondta. – Huszonegy : tizennégy. Nem vagyok én elég erős ellenfél magának, főnök.

George Dial magas, fekete szépfű volt, amilyeneket csak Hollywoodban látni. Napbarnította, karcsú fiatalember; arca kemény, cserzett. Csak telt, puha ajkában és nagy tehénszemében nem volt semmi keménység.

– Nem bizony. Mindig megverem – nevetett fel diadalmasan Hugo Candless.

Csípőből hátradőlve, teli szájjal nevetett. Melle, hasa izzadságtól fénylett. Egy szál kék rövidnadrágban volt, fehér gyapjú zokniban és teniszcipőben. Haja már teljesen ősz. Nagy holdvilágképében kicsi orr és kicsi száj, ravaszul villogó szem. – Akarja, hogy még egyszer megverjem? – kérdezte. – Inkább nem, ha nem muszáj.

– Úgy is jó – mondta lustán, mogorván Hugo Candless. Ütőjét a hóna alá csapta, s egy műbőr tasakból cigarettát meg gyufát vett elő. Széles mozdulattal rágyújtott, és a

gyufaszálat a pálya közepére dobta, szedje fel majd valaki más utána.

Kicsapta maga előtt a pálya kapuját, és kidüllesztett mellel elindult az öltöző felé. Dial szótlánul követte; puha, kecses macskaléptekkel. De előbb zuhanyozni mentek.

Candless énekelve szappanozta magát, vastag habbal borítva be behemót testét; a forró víz után jéghideg zuhany alá állt; élvezte. Végtelen nyugalommal, ráérősen szárazra dörzsölte magát, aztán egy másik törülközőt a nyakába kapva, peckesen kilépett a zuhanyozóból, s már kiáltott is a kabinosnak, hogy hozzon neki jeget és gyömbérsört.

Futólépésben jött a néger, kikeményített fehér kabátban, a kezében tálca. Candless aláakanyarította a csekket, kinyitotta nagy kétajtós szekrényét, és egy üveg Johnnie Walkert állított az öltöző kerek, zöld asztalára.

A kabinos gondosan megkeverte az italokat. Kettőt.

– Méltóztassék parancsolni, Mr. Candless – és egy negyeddollárossal a markában távozott.

George Dial már tetőtől talpig felöltözve, jól szabott, szürke flanel öltönyben lépett be az öltözőbe. Fölemelte az egyik poharat.

– Mára végzett, főnök? – és poharán átlesve, összehúzott szemmel a mennyezeten függő lámpába nézett.

– Ühüm – felelte Candless öblös hangon.

– Hazamegyek, és megtáncoltatom az asszonykámat. – Apró szeme gyors, sanda oldalpillantást vetett Diaira.

– Mit szólna hozzá, ha nem kísérném el? – kérdezte Dial közönyös hangon.

– Nekem mindegy. De Naomi nem fog örülni neki – felelte Candless barátságtalanul.

Dial halkán, lágyan cuppantott egyet, megvonta a vállát, és azt mondta: – Maga szereti leégetni az

embereket, mi főnök?
Candless nem válaszolt, nem is nézett
Dialra. Az szótlanul
állt, kezében a pohárral, és nézte, amint a
nagydarab férfi be
lebújik monogramos alsónadrágjába, szürke
mintás bordó

zoknijába, felveszi monogramos
selyemingét és a kis kockás pepita ruhát.
Akkora volt benne, mint egy ház.

Mikor bordó nyakkendőjét kötötte, ismét
üvöltött a négernek, hogy keverjen neki
még egy italt.

Dial nem kért még egyet, biccentett, és
nesztelenül távozott a magas, zöld
öltözőszekrények között végigfutó sző-
nyegen.

Candless befejezte az öltözködést, kiitta
poharát, az üveget elzárta a szekrényébe,
és vastag, barna szivart dugott a szájába. A
négerrel gyújtatta meg. Peckesen,
hangosan köszöngetve jobbra-balra, vonult
ki az ajtón.

Távozása után nagyon csöndes lett az öltöző. Néhányan összenevettek.

Zuhogott az eső. A Delmar Klub libériás portása fölsegítette Hugo Candlessre az öves, fehér ballont, és kiment, hogy odahívja a kocsiját. Amikor a kocsi megállt a járda fölé nyúló védőtető előtt, a portás ernyőt nyitott, és végigkísérte Hugo Candlesst a járdaszegélyig vezető deszkapadlón. A kocsi sárgacsíkos, tengerkék Lincoln limuzin volt. A rendszáma 5A6.

A sofőrön fülig felgyűrt gallérú esőkabát volt. Nem fordult hátra. A portás nyitotta ki Candless előtt a kocsi ajtaját, Candless beszállt, és lezötytyent a hátsó ülésre.

– Jó éjszakát, Sam! Mondja meg neki, hogy hazamegyünk.

A portás szalutált, becsukta az ajtót, és továbbította az utasítást a sofőrnek, aki

anélkül, hogy hátrafordult volna, bólintott. A kocsi megindult az esőben.

Féloldalt, laposan vágott az eső, és az útkereszteződéseknel váratlanul feltámadó szelek csattanva csapták neki a kocsi ablakának. A sarkok lon csoportosan álltak, akik szerettek volna a fröcskölő autók közt szárazon átjutni a Sunset másik oldalára. Hugo Candless fensőségesen mosolygott ki rájuk.

A kocsi felfelé haladt a Sunseten, átvágott a Sherman kereszteződésen, aztán a dombok felé fordult. Egyre gyorsabban száguldott. Az úton ilyenkor már alig volt forgalom.

A kocsiban nagyon meleg volt. Az ablakok mind csukva, és a sofőrülést elválasztó ablak is behúzva. Hugo szivarjának füstje lustán, fullasztóan rekedt meg.

Candless mogorva képpel kinyúlt, hogy lecsavarja az ablakot. Az ablak nem mozdult. Megpróbálkozott a másik ablakkal.

Az sem mozdult. A telefon után kapott, hogy lehordja a sofőrt. A telefon nem volt sehol.

A kocsi hirtelen befordult egy hosszú, egyenes, hegynek vezető útra, amelyet csak eukaliptuszfák szegélyeztek, azok is csak az egyik oldalán. Házak sehol. Candless valami hideget érzett a gerincén, megborzongott. Előrehajolt, és öklével vágott az üvegre. A sofőr nem fordult hátra. A kocsi szélsebesen száguldott fölfelé a sötét úton.

Hugo Candless tajtékozva kapott a kilincshez. Az ajtón nem volt kilincs – egyik ajtón sem. Émelygő, hitetlen vigyor ült ki Hugo holdvilágképére.

Ekkor a sofőr előrehajolt, és kesztyűs kezével matatott valamit, jobboldalt. Hirtelen éles, sziszegő hang hallatszott. Hugo Candless mandulaillatot érzett.

Eleinte enyhe volt az illat – szinte kellemes. A sziszegő hang nem szűnt meg. A mandulaillat egyre keserűbb és maróbb lett, dögletes. Hugo Candless eldobta a

szivarját, és teljes erőből nekiesett a közelebbi ablaknak. Az üveg nem tört be.

Már fönn jártak a hegyekben, túl a lakónegyedek egyre ritkuló utcai lámpáin.

Candless visszazökkent az ülésre, és a lábát próbálta felemelni, hogy kirúgja a sofőrfülke tolóablakát. Nem fejezte be a mozdulatot. Szeme már nem látott. Arca vicsorgásba torzult, feje a párnázott ülésre hanyatlott, s kövér vállára nyaklott. Puha fehér filckalapja elformátlanodott nagy, szögletes koponyáján.

A sofőr gyors pillantást vetett hátra, villanásnyira megmutatva keskeny karvalyarcát. Aztán újra előrehajolt, és a sziszegés abbamaradt.

A kihalt út szélére kormányozta a kocsit, leállította, és kikapcsolta a világítást. Az eső tompán kopogott a tetőn.

Kiszállt az esőbe, kinyitotta a hátsó ajtót, aztán orrát befogva, gyorsan hátralépett.

Föl-alá tekingetve várt egy kis ideig.

A hátsó ülésen
mozdulatlanul hevert.

Hugo

Candless

Francine Ley alacsony, vörös karosszékekben ült a kis dohányzóasztal mellett, amelyen nagy, alabástrom hamutál hevert. Az imént beledobott cigarettája felszálló füstje furcsa alakzatokat öltött a meleg, mozdulatlan levegőben. Kezét összekulcsolta tarkóján, füstkék szeme élvezetesen, kihívóan nézett a férfira. Sötétbarna haja laza hullámainak völgyeiben kékes árnyak sötétlettek.

George Dial előrehajolt, és keményen, határozottan szájon csókolta. Ajka felforrósodott a csókban, és George egész testében megborzongott. A lány meg sem moccant, csak bágyadtan mosolygott a férfira, amikor az kiegyenesedett.

Dial rekedtes, kásás hangon szólalt meg: – Ide hallgass, Francy. Rúgd már ki ezt a sipistát, és állj össze velem.

Francie Ley, összekulcsolt keze a tarkóján, megvonta a vállát.

– Miért? Nagyon stabil fiú – mondta vontatottan. – Ami nem mindegy manapság. Neked meg nincs elég pénzed. – Szerzek.

– Hogyan? – A lánynak halk, búgó hangja volt. George Dialra úgy hatott, mint a gordonka.

– Candlesstől. Sokat tudok róla.

– Például mit? – kérdezte Francine Ley álmosan, minden érdeklődés nélkül.

Dial ellágyulva mosolygott. Ártatlan arcot vágva, kitágult szemmel nézett a lányra. Francine megállapította magában, hogy a férfi szeme fehérijét valami, a fehértől eltérő szín árnyalja alig észrevehetően.

Dial meggyújtatlan cigarettával hadonászva folytatta: – Rengeteget... Például azt, hogy tavaly Renóban dohányért fölplankolt egy nagyon nehéz fiút. Aztán ennek a nehéz fiúnak a féltestvérét lekapcsolták itt nálunk, valami gyilkosságért, Candless meg leakasztott róla

huszonöt grandot, azzal, hogy kihozza. Candless meg is kötötte az üzletet az ügyésszel, de valami más ügyben, a nehéz fiú testvérét meg benne hagyta a pácban.

– És az a nehéz fiú mit szólt mindehhez?
– kérdezte Francine Ley ártatlanul.

– Semmit... Legalábbis egyelőre. Gondolom, azt hiszi,

hogy éppen rossz a lapjárása. Az ember nem nyerhet folyton. – De ha megtudná a dolgot, nyilván lenne mondanivalója – bólintott Francine Ley. – Ki az a szivar, Georgie?

Dia lehalkította a hangját, és újra közel hajolt a nőhöz.

– Nem vagyok normális, hogy elárulom neked. Egy Zapparty nevű ipse. Én még sose találkoztam vele.

– És ne is akarj... ha egy csöpp eszed van, Georgie. Nem, kösz szépen. Eszem ágában sincs karonfogva belemászni veled ebbe a lekvárba.

Dial könnyedén elmosolyodott; szép, barnára sült, sima képéből kivillant egyenletes fogsora. – Bízd csak rám, Francy. És ne is gondoldj többet az egészre, azonkívül, hogy engem a fene esz érted.

– Hozz inni valamit – mondta a lány.

Egy szállodai lakosztály nappalijában voltak. A szobában minden csupa vörös és fehér: a fehér falakon vörös minta, a fehér redőnyöket fehér drapéria keretezte, a nyitott gázkandalló előtt fehér szegélyű, félkör alakú vörös pamlag. Az egyik falnál, az ablakok közt, vese alakú fehér asztalka állt.

Dial odament az asztalhoz, whiskyt töltött két pohárba, jeget tett bele, aztán vizet lötytyintett hozzá, és visszament a poharakkal a szobának abba a sarkába, ahol még mindig szállongott a vékony füstcsík az alabástrom hamutartóból.

– Rúgd ki ezt a hamiskártyást – mondta Dial, mikor átnyújtotta a lánynak az egyik

poharat. – Vele fogsz belemászni valamibe, majd meglátod.

A lány belekortyolt a pohárba, és bólintott. Dial kivette a kezéből a poharat; ő is kortyolt egyet a pohárból, ugyanott, ahol az előbb a lány ajka érintette, aztán a két pohárral a kezében újra lehajolt, és szájon csókolta a lányt.

A kis előszobába nyíló ajtót vörös függöny takarta. Ez most néhány centiméternyire szétnyílt, és a résben egy férfi arca jelent meg. A hideg, szürke szempár elgondolkozva nézte a csókot. Aztán a függöny hangtalanul összezárult.

Egy perc múlva ajtócsapódás hallatszott, aztán lépések az előszobából. A függöny mögül Johnny De Ruse toppant a szobába. Dial ekkor már épp a cigarettájára gyújtott.

Johnny De Ruse magas, szikár, csöndes modorú férfi volt. Mesterien szabott sötét ruhát viselt. Hideg, szürke szeme sarkában apró kis nevetőráncok húzódtak. Finom metszésű keskeny ajkából hiányzott minden

puhaság. Hosszú álla közepén mély barázda.

Dial fölpillantott rá, s bizonytalan mozdulatot tett a kezével. De Ruse az asztalhoz lépett, és egyetlen szó nélkül töltött magának egy whiskyt. Tisztán itta.

Egy pillanatig az asztalon dobolva, háttal állt a szobának. Aztán megfordult és halvány mosollyal így szólt: – Üdv. – Hangja lágy volt, és kissé vontatottan ejtette a szavakat. Benyitott a lakosztály belső szobájába vezető ajtón.

A nagy, agyondíszített hálószoba közepén kétszemélyes családi ágy állt. A ruhásszekrényhez lépett, borjúbőr bőröndöt vett ki belőle, az ágyra fektette, és kinyitotta. Aztán nekiállt, hogy kiürítse a fiókos szekrényt. A holmikat gondosan, rendben, sietség nélkül rakosgatta a bőröndbe. Közben halkan fütyörészett a foga között.

Amikor a bőrönd megtelt, rácsapta a tetejét, és cigarettára gyújtott. Egy pillanatig

mozdulatlanul állt a szoba közepén. Szürke szeme üres tekintettel meredt a falra.

Kisvártatva újra a szekrényhez lépett, és egy puha bőrtokba dugott pisztollyal jött vissza. A tokon két heveder volt. Felhúzta bal lábán a nadrág szárát, és felcsatolta a pisztolyt. Aztán fogta a bőröndöt, és visszament a nappaliba.

Francine Ley pupillája hirtelen összeszűkült, amikor megpillantotta a bőröndöt.

– Mész valahová? – kérdezte mély, bűgő hangján. – Ühüm... Hol van Dial?

– El kellett mennie.

– Kár – mondta De Ruse halkan. Letette a bőröndöt a szőnyegre, a lányhoz lépett, és hideg, szürke szemét végigjártatta a lány arcán és karcsú testén, barna hajától le egészen a sarkáig. – Nagy kár – folytatta. – Szeretem, ha itt lebzsel. Én alighanem unalmas társaság vagyok neked.

– Lehetséges, Johnny.

A férfi lehajolt, hogy fölvegye a bőröndöt, aztán fölegyenesedett anélkül, hogy hozzáért volna. – Emlékszel még Mops Parisire? – kérdezte szenvtelenül. – Ma összefutottam vele a városban.

A lány nagyra nyitotta a szemét, aztán csaknem egészen behunyta. Foga halkan összekoccant. Álla egy pillanatra nagyon határozottan ugrott előre.

De Ruse tekintete még most is fel-alá vándorolt a lány arcán és testén.

– És most mit csinálsz? – kérdezte a lány.

– Gondoltam, elutazom egy kis időre – felelte De Ruse. – Mostanában már nem vagyok olyan verekedős, mint valamikor.

– Szóval olaj... – mondta Francine Ley halkan. – És hova megyünk?

– Dehogyan olaj... Utazás – felelte De Ruse színtelen hangon. – És nem megyünk, hanem megyek.

A lány egyetlen arcizma se rezzent. A férfi arcát figyelte.

De Ruse hosszú irattárcát vett elő a belső zsebéből; úgy nyílt, mint a könyvek. Gumival összefogott bankjegyeköteget dobott a lány ölébe, aztán eltette a tárcát. A lány nem nyúlt a pénzhez.

– Ez bőven elég lesz addig, amíg új palit nem szerzel magadnak – mondta De Ruse szenvtelen hangon. – És egy szóval se mondom, hogy ha még kell, nem küldök.

A lány lassan fölemelkedett ültében; a pénz szoknyájáról a földre csúszott. Karját nekifeszítette a székek, s a kezét ökölbe szorította, olyan erővel, hogy kidagadtak rajta az erek. Szeme tompa fényű volt, mint a pala.

– Ez azt jelenti, Johnny, hogy mindennek vége köztünk?

De Ruse felvette a bőröndöt. A lány két hosszú lépéssel előtte termett. Tenyerét a férfi mellének feszítette. De Ruse szótlanul állt; szeme kedvesen mosolygott, de a szája nem. A Shalimar parfüm illata ingerelte az orrát.

– Tudod, Johnny, mi vagy te? – A lány mély hangja alig suttogott.

A férfi várta a folytatást.

– Rossz balekfogó, kis sipista vagy, Johnny.

A férfi alig észrevehető fejmozdulattal bólintott. – Helyes. Mops Parisit fölplankoltam a zsaruknak. Nem szeretem az emberrablókat. Az ilyen palikat bármikor szívesen lebuktatom. Annyira, hogy még a saját bőrömet is hajlandó vagyok kockáztatni. De ez már régi ügy. Végeztél?

– Lebuktattad Mops Parisit, és azt hiszed, hogy ő ezt nem

tudja. De lehet, hogy tudja így aztán lelépsz előle. És engem itthagysz.

– Talán csak azért, mert unlak, szívem.

A lány hátravetette a fejét, és élesen, szinte vadul felkacagott. De Rus nem moccant.

– Nagyon puha kisfiú vagy te, Johnny. Nagyon puha. George Dial sokkal

keményebb fickó nálad. Uramisten, hogy milyen takony vagy te, Johnny!

A lány hátralépett, és a férfi arcába meredt. Egy pillanatra szinte féktelen szenvedély villant a szemében.

– Pedig különben szép kis pubi vagy, Johnny. De még milyen szép, uramisten! Csak az a kár, hogy ilyen takony.

De Ruse halkán, meg sem rezzelve felelt: – Tévedsz, szívem... Csak érzelgős vagyok egy kicsit. Szeretem a pacikat meg a kártyát, és szeretek fehér pöttyös kis piros kockákkal játszózni. Szeretem a szerencsejátékot... a nőket is beleértve. De ha vesztek, nem haragszom meg, és nem akarok törleszteni. Csak átülök a másik asztalhoz. Viszlát.

Lehajolt, fölemelte a bőröndöt, és megkerülte a lányt. A vörös függönyön át, vissza se nézve, kiment a szobából.

Francine Ley mereven bámulta a padlót.

De Ruse a Hotel Chatterton oldalbejárata fölé nyúló üvegtető alatt állt, és fel-alá tekingetett az Irolo Streeten; hol a Wiltshire tündöklő fényei, hol meg a mellékutca csendes, sötét vége felé.

Apró szemekben, oldalvást vágva esett az eső. A szél befújt egy cseppet az üvegtető alá, és De Ruse cigarettájának a parázsára röpítette. De Ruse fölemelte a bőröndjét, és elindult a kocsija felé. A diszkréten krómozott, fényes fekete Packard messze, majdnem a saroknál parkolt.

Megállt mellette, kinyitotta kulcsával az ajtót. A kocsiból egy pisztoly meredt rá. Csöve a mellének ütközött. – Föl a kezekkel, szépségem! – harsant fel egy éles hang.

De Ruse csak homályosan látta a kocsiban ülő férfit. A szikár karvalyarcot

csupán az utcai lámpák visszfénye világította meg. A pisztolycső olyan erősen nyomódott De Ruse mellének, hogy szinte belefájdult a mellcsontja. Gyors léptek hangzottak fel mögötte, és a hátába is revolver nyomódott.

– Meg van elégedve a kiszolgálással? – érdeklődött a hang.

De Ruse a földre ejtette a bőröndjét, kezét felemelte, és a kocsi tetejére fektette.

– Oké – mondta elcsigázottan. – Mi akar ez lenni... rablás? A kocsiból vicsorgó nevetés hallatszott. Egy kéz hátulról megtapogatta De Ruse csípőjét.

– Lépjen hátra... de semmi hirtelen mozdulat!

De Ruse a kezét jó magasra nyújtva hátrált.

– Ne olyan magasra, a szentségit – mondta fenyegetően a férfi, aki a háta mögött állt. – Csak vállmagasságig.

De Ruse lejjebb eresztette a kezét. A kocsiban ülő férfi kiszállt, fölegyenesedett.

Ismét megcélozta De Ruse mellét a pisztollyal. Kigombolta De Ruse felöltőjét. De Ruse derékből hátrahajolt. A hosszú karhoz tartozó kéz végigtapogatta a zsebeit, a hóna alját. Harmincnyolcasának válla alá csatolt tokja egyszerre könnyebb lett.

– Egyet találtam, Chuck. Nálad semmi? –
A csípőjén semmi.

A De Ruse előtt álló férfi oldalt lépett, és fölvette a földről a bőröndöt.

– Indulás, szépségem. A mi tragacsunkkal megyünk. Még tovább mentek az utcán, amíg a sötétben fel nem derengett egy nagy, kék színű s valami világosabb színnel csíkozott Lincoln limuzin. A karvalyarcú kinyitotta a hátsó ajtót. – Beszállás.

De Ruse fásultan beszállt. Cigaretta csikkját kiköpte a nyirkos sötétségbe. Valami enyhe illat csapta meg az orrát: mint a túlérett őszibarack vagy a mandula illata.
– Chuck, te beülsz mellé.

– Ide figyelj! Ülünk mind a hárman elöl. Én biztosan...

– Kuss. Beszállás melléje – vakkantotta a karvalyarcú.

Chuck morogva beszállt De Ruse mellé a hátsó ülésre. A másik erélyesen rájuk csapta az ajtót. Szikár arca gúnyosan vigyorgott be a csukott ablakon. Aztán beült a kormány mögé, és indított. A kocsi elkanyarodott a járda mellől.

De Ruse fintorogva szagolt bele a különös illatba.

A sarkon befordultak, aztán keleti irányba robogtak végig a Nyolcadikon a Normandie-ig, onnan északi irányba a Normandie-n, át a Wiltshire-en és sok más utcán, keresztül egy meredek dombon, s a domb másik oldalán a Melrose-ra. A nagy Lincoln hangtalanul suhant a szemerkélő esőben. Chuck a sarokban ült, és mogorva ábrázattal dajkálta ölében a revolverét. Az utcai lámpák szögletes, pökhendi, vörös arcot világítottak meg. Szorongás látszott rajta.

Az üvegfal másik oldalán a sofőr tarkója merev volt és mozdulatlan. Átvágtak a Sunseten és a Hollywoodon, keletre fordultak a Franklinon, majd északra a Los Felizre, aztán végig a Los Felizen a folyó felé.

Az úton hegynek fölfelé robogó kocsik rövid pillanatokra vakító fényt vetettek a Lincoln belsejébe. De Ruse teste megfeszült, várt. Amikor a legközelebbi fénycsóva becsapott a kocsiba, hirtelen lehajolt, és bal lábán felhúzta a nadrág szarát. Mire a vakító fény eltűnt, már újból az ülés párnáinak dőlt.

Chuck nem mozdult. Nem vette észre.

A domb lábánál, a folyóparti úton egészhadoszlopnyi autó indult rohamra szemközt velük a közlekedési lámpák jelére. De Ruse várt, aztán mikor a reflektorok fénye a kocsiba vetődött, kicsit előrehajolt, lenyúlt, és kikapta a kis revolvert a lábára csatolt tokból.

Aztán ismét hátradőlt az ülésen; a kis revolver bal combja mellett, ahol Chuck nem láthatta.

A Lincoln nagy lendülettel fordult rá a folyóparti útra. Elszáguldott a Griffith Park bejárata előtt.

– Hová megyünk? – kérdezte De Ruse közönyösen. – Kuss – vakkantott rá Chuck. – Majd megtudod. – Szóval nem rablás?

– Kuss – mordult fel újra Chuck.

– Mops Parisi küldött? – kérdezte De Ruse lassan, suttogó hangon.

A vörös képű gengszter kiegyenesedett, és ráemelte a revolverét. – Azt mondtam, kuss, a szentségít! – Jól van, na – felelte De Ruse.

Fölhúzta a revolvért a combjára, gyors mozdulattal kibiztosította, és meghúzta a ravaszt. A revolver tompán pukkant – halk, szinte jelentéktelen hang volt.

Chuck felkiáltott, keze megrándult. Revolvere a kocsipadlójára esett. Bal kezével a jobb vállához kapott.

De Ruse áttette a kis Mausert a jobbába, és Chuck oldalába dőfte a csövét.

– Nyugi, öcsi, nyugi. Semmi hadonászás. Most pedig... rúgd ide azt a mozsárágyút nekem... de gyorsan ám, az istenit!

Chuck odarúgta neki a pisztolyt. De Ruse lehajolt gyorsan, és fölkapta. A szikár arcú sofőr egy pillanatra hátranézett, a kocsi lekanyarodott az útpadka felé, aztán újra egyenesbe lendült.

De Ruse megmarkolta a nagy revolvert. A kis Mauser bunkónak nem volt elég nehéz. Halántékon vágta Chuckot. Az felnyögött, és kezét kinyújtva előredőlt.

– A gáz! – vinnyogta. – A gáz! Mindjárt bekapcsolja! De Ruse újra lecsapott rá, még erősebben, mint az előbb.

Chuck ezután már csak kis kupac volt a kocsi padlóján.

A Lincoln lekanyarodott a folyóparti útról, átrohant egy kis hídon, aztán egy keskeny földútra tért rá, amely egy golfpályát osztott ketté. A kocsi fák közt rohant bele a

sötétségbe. Száguldás közben az út egyik szélétől a másikig csúszkált, s úgy látszott, éppen ez volt a sofőr szándéka.

De Ruse erősen megtámaszkodott, és a kilincset kereste. De 'az ajtókon nem volt kilincs. Összeszorította az ajkát, és a revolver agyával az ablakra vágott. A vastag üveg ellenállt, mint a kőfal.

A karvalyarcú előrehajolt, és máris sziszegő hang hallatszott. Aztán egyre felerősödött a mandulaszag.

De Ruse zsebkendőt kapott elő, és az orrához szorította. A sofőr a kormányra görnyedve próbálta behúzni a nyakát.

De Ruse a nagy kaliberű revolver csövét a sofőrülés üvegfalához nyomta, közvetlenül a sofőr feje mögött, aki igyekezett minél jobban oldalt húzódni. Szemét behunyva, fejét félrefordítva, gyors egymásutánban négyszer tüzelt.

De nem röpködtek üvegszilánkok. Amikor újra kinyitotta a szemét, csak egy kis

csipkés szélű lyukat látott az üvegen és vele egyvonalban a szélvédőn.

Revolverével csépelni kezdte a lyuk peremét, és sikerült is kitörnie egy darabkát az üvegből. De ekkor már a zsebkendőn át is érezte a gázt. A feje akár a léggömb. Táncolt, olvadozott a világ a szeme előtt.

A karvalyarcú összegörnyedt, kilökte a sofőrülés ajtaját, a kormányt az ellenkező irányba rántotta, aztán kivetette magát a kocsiból.

A kocsi lerohant az alacsony töltésen, megpattant és oldalvást egy fának vágódott. A kocsiszekrény kissé megcsavarodott, s ettől az egyik ajtó kiugrott a helyéből.

De Ruse fejest dobta ki magát a kocsiból. Puha földre ütközött, a lélegzete elakadt. Aztán sikerült levegőhöz jutnia. Hason, könyéken gurult tovább, fejét behúzva, revolvert fogó kezét magasra tartva.

A karvalyarcú tíz-tizenkét méterre térdelt tőle. De Ruse látta, hogy revolvert rángat elő a zsebéből, és ráemeli.

Chuck revolvere üresre dörögte, köhögte magát De Ruse kezében.

A karvalyarcú lassan összeesuklott, aztán teste beleolvadt a fekete árnyékba és a nyirkos földbe. Messze, a folyóparti úton, kocsik robogtak. A fákról esőcseppek hullottak. A Griffith Park világítótornya a komor eget pásztázta. Csend volt, néma csend.

De Ruse mélyet lélegzett, és föltápáskodott. Eldobta az üres revolvert, és zseblámpát vett elő felöltője zsebéből. A felöltő gallérját felhajtotta, a vastag szövetet összefogta a szája meg az orra előtt. A kocsinhoz ment, kikapcsolta a világítást, és a zseblámpával bevilágított a sofőrülésre. Gyorsan behajolt, és elzárta a tűzoltókészülék-forma réztartály csapját. A sziszegő hang elhallgatott.

A karvalyarcúhoz lépett. Halott volt. A zsebében kevés pénz, némi apró és néhány bankó, cigaretta és egy levélgyufa az Egyiptom Klubból. Tárcát nem talált nála,

csak egy-két tartalék tárat és a maga 38-asát. A revolvert eltette, és fölállt az elterült test mellől.

A sötétségben Glendale fényei és a folyó felé pillantott. Úgy félút táján, távol minden más fénytől, zöld neonreklám hunyorgott, hol kihunyt, hol kigyulladt: Egyiptom Klub.

De Ruse csöndesen elmosolyodott, és visszament a Lincolnhoz. Kirángatta Chuckot az ázott földre. A zseblámpa fényében Chuck vörös arca kék volt. Nyitott szeme üresen meredt a semmibe. Mellkasa moccanatlan. De Ruse letette a lámpát, és kiforgatta a halott zsebeit.

Csupa olyan holmit talált, amit férfiak szoktak maguknál hordani; egyebek közt egy jogosítványt, Charles Le Grand, Los Angeles-i lakos nevére kiállítva. Lakik: Hotel Metropole. Megint egy Egyiptom Klub feliratú gyufát, aztán egy címkés kulcsot: Hotel Metropole, 809.

A kulcsot zsebre vágta, becsapta a sarkából kiugrott ajtót, és beült a

kormányhoz. A motor begyulladt. A sárvédő meghasadt, de sikerült elfarolnia a fától, aztán a süppedékes talajon lassan megfordult, és fölkapaszkodott az útra.

Az úton De Ruse ismét bekapcsolta a világítást, és visszahajtott Hollywoodba. Kenmore-ban, egy vörös téglás lakóház mellett, néhány borsfa árnyékában állította le a kocsit. Félsaroknyira volt a Hollywood Boulevard-tól északra. Leállította a motort is, és kiemelte a bőröndjét.

A bérház kapualjából kiszűrődő fényben megnézte az elülső rendszámtáblát. Kissé meglepődött, hogy a gengszterek 5A6 rendszámú kocsiban ültek. Az ilyen szinte kiváltságos rendszámnak számít.

Egy büféből taxit hívott. Visszavitette magát a Chestertonba.

A lakosztály üres volt. A meleg levegő még őrizte a Shalimar és a cigaretta illatát, nemrég lehetett valaki a helyiségben. De Ruse bement a hálósobába, megnézte a szekrényekben a ruhákat, az öltözködő asztalkán heverő holmikat, aztán visszament a vörös-fehér nappaliba, és whiskyt töltött magának, kevés vízzel.

Rátolta a reteszt a bejárati ajtóra, a pohárral a kezében visszament a hálósobába, levetette a sáros ruhát, és sötét, szolid anyagból készült, de divatosan szabott öltönyt vett föl. Italát kortyolgatva fekete pillangónyakkendőt kötött a puha, fehér puplining gallérja alá.

Kitisztította a kis Mauser csövét, aztán összerakta a fegyvert, megtöltötte a tárat, és visszatette a pisztolyt a lábára csatolt tokba. Kezet mosott, és a telefonhoz ment. Vitte a poharát is.

Először a Krónikát hívta fel. A helyi szerkesztőséget kérte, Warnert.

– Halló, itt Warner – darálta egy hang a kagylóba. – Hallgatom. Milyen szöveggel akar átejtteni?

– Itt John De Ruse beszél, Claude. Nézd már meg nekem a nyilvántartásodban, hogy kié az 5A6-os kaliforniai rendszám.

– Biztosan valamelyik strici politikusé – mondta a hang, és elnémult.

De Ruse mozdulatlanul ült, a sarokban álló hornyolt, fehér oszlopot bámulva. Az oszlop tetején fehér tál volt, benne vörös és fehér művirágok. De Ruse undorodva elfintorodott.

A kagylóban Warner hangja megszólalt: – 1930-as gyártmányú Lincoln limuzin, bejegyezve Hugo Candless nevén, Casa de Oro-telep, 2942 Clearwater Street, Nyugat-Hollywood.

– A szájtépő? – kérdezte De Ruse semmitmondó hangon.

– Ühüm. A nagypofájú. Mister Hoci-a-tanút. – Warner hangja elhalkult. – Csak neked mondom, Johnny, és köztünk maradjon... sötét gengszter az ipse, aki nem szokott megijedni, ráadásul még fafejű is; annyi az egész tudománya, hogy már elég régóta él Hollywoodban, és pontosan tudja, kinek mennyi az ára... Tudsz róla valami sztorit?

– Frászt – mondta De Ruse indulat nélkül.
– Csak majdnem átment rajtam, és nem állt meg.

Letette a kagylót, kiitta a poharát, fölállt, és újat kevertmagának. Kivágta a telefonkönyvet a fehér asztalra, és kikereste a Casa de Oro számát. Föltárcsázta. A telefonközpont közölte, hogy Mr. Candless elutazott.

– Kapcsolja a lakását – mondta De Ruse.

Rideg női hang szólt a kagylóba. – Igen, itt Mrs. Hugo Candless beszél. Tessék.

– Mr. Candless ügyfele vagyok – mondta De Ruse –, és fel

tétlenül beszélnem kellene vele. Meg tudná mondani, hol találom?

– Sajnos, nem – felelte a fagyos, szinte lusta hang. – A férjemnek váratlanul el kellett utaznia. Azt sem tudom, hová, de az este folyamán biztosan fel fog hívni. A klubjából.

– Melyik is a klubja? – vetette közbe De Ruse mintegy mellékesen.

– A Delmar Klub. Szóval, a klubjából indult útnak, anélkül, hogy előbb hazajött volna. Ha volna valami üzenet a...

– Köszönöm, Mrs. Candless – mondta De Ruse. – Talán később majd újra hívom.

Letette a kagylót, lassan, komoran elmosolyodott, beleivott teli poharába, és a Hotel Metropole-t tárcsázta fel. Mr. Charles Le Grandot kérte, a 809-es szobából.

– Hat, nulla, kilenc – mondta a központ. – Máris kapcsolom. – Majd egy pillanat múlva: – Nem felel.

De Ruse megköszönte, elővette a zsebéből a címkés kulcsot, és még egyszer megnézte a számot. 809 volt.

Sam, a Delmar Klub portása a falnak támaszkodva nézte a Sunset Boulevard-on elsuhanó kocsikat. Már fájt a szeme a belevilágító reflektoroktól. Fáradt volt, és legszívesebben hazament volna. Szeretett volna rágyújtani, és felhajtani egy kupica gint. Azt is szívesen vette volna, ha eláll az eső. Amikor esett, egy lélek se volt a klubban.

Ellökte magát a faltól, kisétált egyszer-kétszer a járdaszélig, össze-összecsapkodta fehér kesztyűs nagy, fekete kezét. A „Korcsolyázók”-at próbálta elfütyülni, de sehogy se talált rá a dallamra, így aztán inkább azt fütyörészte helyette, hogy „Elhagytál, Lady”. Ennek semmilyen dallama sem volt.

De Ruse a Hudson Streetről fordult be, és megállt a portás mellett a falnál.

– Hugo Candless benn van? – kérdezte rá se nézve Samre. Sam rosszallóan csattintotta össze a fogát. – Nincs. – Volt itt?

– Tessék a pultnál érdeklődni.

De Ruse kihúzta a zsebéből kesztyűs kezét, és egy ötdolláros bankjegyet csavargatott a bal mutatóujja körül.

– Mi olyat tudnak azok, amit maga ne tudna?

Sam lassan elvigyorodott, és rámeredt a kesztyűs ujja csavarodó pénzre.

– Az igaz, főnök. Hát... volt itt. Majdnem mindennap benéz.

– Mikor ment el?

– Fél hét lehetett. Azt hiszem.

– A kék Lincoln limuzinjával?

– Azzal, de nem ő vezette. Mért kérdi?

– Akkor még nagyon esett – mondta De Ruse nyugodtan, mintha nem hallotta volna a kérdést. – Zuhogott. Nem lehet, hogy mégsem a Lincolnnal ment el?

– De Lincolnnal ment – erősködött Sam. – Én raktam bele! Nem is ülne másba.

– A rendszáma 5A6 – ásott tovább De Ruse lankadatlanul.

Az hát – morogta Sam. – Mint a városi tanácsosoké. – Ismeri a sofőrt?

– Persze... – kezdte Sam, aztán elhallgatott, s banánnyi, fehér kesztyűs mutatóujjával megvakargatta az állát. – Itt üssön meg a néger guta, ha nem új sofőrje volt megint. Nem, ezt a mókust nem ismerem.

De Ruse beledugta az ötöst Sam hatalmas fehér mancsába. Sam rászorította az ujjait, de nagy kerek szemében egyszerre gyanakvás villant.

– Aztán minek kérdezgetett ennyit az úr?

– Fizettem, nem? – felelt De Ruse.

Befordult a Hudson Street sarkán, és beült fekete Packardjába. Kihajtott a Sunsetre, nyugatra tartott, majdnem a Beverly dombokig, ott a lejtő felé fordult, és az utcátáblákat kezdte figyelni. A Clearwater

Street az egyik domb tövében húzódott. Kilátás nyílt róla az egész városra. A Parkinson Street sarkán álló Casa de Oro ravaszul, zegzugosan épített luxusbungalók sora volt, vörös cseréppel fedett fal választotta el az utcától. Különálló portája volt, és a Parkinson Streeten, a hosszanti fallal szemközt, óriási garázs.

De Ruse a garázzsal szemközt állította le a kocsiját, de nem szállt ki. A kocsiból figyelte a garázs csupa-üveg irodájában újságot olvasó ügyeletes. A makulátlan hófehér overallos ügyeletes a lábát feltette az asztalra, s fejét oldalt fordítva időnként egy láthatatlan köpőcsészébe köpött valamit.

De Ruse kiszállt a kocsiból, elindult visszafelé az utcában, s mikor kissé távolabb ért, átment a másik oldalra, visszajött, és besurrant a garázsba. Az irodafülkében ülő ügyeletes nem vette észre.

Négy sorban álltak a kocsik. Két sor a fehér fal mellett, kettő orral egymás felé, középen. Hely volt még bőségesen, pedig jó néhány kocsi aludni tért már. A többségük drága, országúti cirkáló volt, de akadt egy-két nyitott sportcsoda is.

Limuzint csak egyet látott. A rendszáma 5A6.

Gondosan karbantartott kocsi volt; csillogott, ragyogott. Tengerkék, sárga csíkozással. De Ruse lehúzta a kesztyűjét, kezét a hűtőre tette. Hideg volt. Végighúzta a keréken. Finom, száraz por tapadt a bőrére. A bordázatban nyoma sem volt sárnak. Csak száraz, csontszáraz por volt benne.

Végigment a feketéllő kocsisor mellett, és behajolt a kis iroda ajtaján. Az ügyeletes szinte ijedten kapta föl a fejét.

– Nem látta valamerre Candless sofőrjét?
– szólt be De Ruse.

Az ügyeletes a fejét rázta, és gyakorlattan beleköpött a réz köpőcsészébe.

– Én csak háromkor álltam szolgálatba...
Azóta nem.

– És nem ment el a klubba az öregért a sofőr?

– Úgy látszik, nem. Biztos itthon is van az öreg. Ha elmegy, mindig ezt a kocsit viszi.

– Hol tartja a sapkáját?

– Kicsoda? Mattick? Ott, a dzsungel végében van a személyzeti rész. De úgy hallom, ő nem itt lakik, hanem valami szállodában. Melyikben is... – Összeráncolt homlokkal töprengett.

– Nem a Metropole-ban? – vetette föl De Ruse.

A szerelő eltöprengett rajta. De Ruse mereven figyelte az álla hegyét.

– Igen. Azt hiszem, ott. De nem vagyok benne biztos. Ez a Mattick nem sokat beszél, azt is fölöslegesen.

De Ruse megköszönte a tájékoztatást, átment az úton, és beült a Packardjába. A belváros felé indult.

Öt perccel tíz előtt ért a Hetedik és a Spring sarkára, ahol a Metropole állt.

Régi, valaha jó hírű szálloda volt, de már igen közel volt ahhoz, hogy a neve nagyon rosszul csengjen a kapitányságon. Kissé túlságosan sok volt benne az olajosan fénylő, sötét faburkolat, meg a csipkés szélű, aranyozott keretű tükör. Kissé túlságosan sok füst gomolygott az alacsony mennyezetű hallban, és kissé túlságosan sok vagány üldögélt a bőrhuzatú székekben.

A szőke nő, aki nagy, patkó alakú trafikpult mögött állt, már egyáltalában nem volt fiatal, és a sok olcsó célzástól és ajánlattól cinikusan nézett a szeme a világba. De Ruse rákönyökölt a pult üveglapjára, és föltolta kalapját rövidre nyírt, szálas fekete haján.

– Egy Camelt, szépségem – mondta mély, szerencsejátékoshoz illő hangján.

A szőke nő kirakta De Ruse elé a cigarettát, kibokszolta a kasszából a

visszajáró tizenöt centet, s a tízcentest bedugta De Ruse könyöke alá. Halvány mosoly. A szemén látszott: tetszik neki a férfi. Szembekönyökölt vele, és olyan közel dugta hozzá a fejét, hogy De Ruse megérezte a parfümje illatát.

– Megtenne valamit nekem? – kérdezte.

– Mit? – kérdezte a nő lágyan.

– Tudja meg nekem, hogy ki lakik a nyolcnulla-kilencesben, de a portásnak ne mondjon semmit, ha esetleg kíváncsiskodna.

– És miért nem kérdezi meg maga? – kérdezte csalódottan a nő.

– Mert én nagyon félénk kisfiú vagyok. – Veszem észre!

A telefonhoz lépett, bájologva belebúgott, aztán visszajött De Rose-hoz.

– Valami Mattick. Mond ez magának valamit?

– Nem sokat – felelte De Ruse. – De azért köszí szépen. Szeret itt lenni, ebben a szép hotelben?

– Ki mondta, hogy szép?

De Ruse elmosolyodott, megbökte a kalapját, és elsomfordált a pulttól. A nő bánatosan nézett utána, hegyes könyökét az üveglapra, állát a tenyerébe támasztva.

De Ruse átsétált a hallon, fölment három lépcsőfokot, és egy oldalt rácsos, nyitott liftbe lépett, amely nagy rándulással indult meg vele.

– A nyolcadikra – mondta, és zsebre vágott kézzel nekidőlt a lift rácsának.

A nyolcadik volt a legfelső emelet. Hosszú, politúrszagú folyosóra ért. A végén befordult, és már ott is állt a 809-es előtt. Megkopogtatta a sötétre mázolt teli faajtót. Nem kapott választ. Lehajolt, belesett az üres kulcslyukon, aztán újra kopogott.

Elővette a címkés kulcsot, kinyitotta az ajtót, és belépett.

Két falon egy-egy ablak; mindkettő csukva. Fülledt whiskyszag. A mennyezeti világítás bekapcsolva. Széles rézágy, sötétre politúrozott íróasztal, két-három

barna, bőrhuzatú szék, kis asztalka, rajta kupak nélküli laposüvegben whisky. De már csak az alján volt egy kevés. De Ruse beleszimatolt, aztán az asztalnak dőlve körülnézett a szobában.

Szeme az íróasztaltól az ágyra, aztán a bejárati ajtóra kalandozott, majd tovább egy másik ajtóra, amelyik alól világosság szűrődött ki. Odament, és benyitott rajta.

A férfi arcra borulva hevert a fürdőszoba kőpadlóján. A vértócsa már ragacsos és fekete volt. A férfi tarkóján két lucskos folt; innen csurgott a sötétpiros patakocska a nyakán, le a padlóra. A vérzés már rég elállt.

De Ruse levette a kesztyűjét, lehajolt, és két ujját rászorította arra a helyre, ahol a verőérnek kellett volna lüktetnie. Megcsóválta a fejét, és újra felhúzta a kesztyűt.

Kilépett a fürdőszobából, becsukta az ajtaját, odament az egyik ablakhoz, és kinyitotta. Kihajolt rajta, belélegezte a tiszta,

esőszagú levegőt, és nézte, hogy hullanak az apró cseppek a mellékutca sötétjébe.

Kis idő múlva becsukta az ablakot, eloltotta a fürdőszobában a villanyt, az íróasztal felső fiókjából kivette a "Kérem, ne zavarjanak" feliratú táblát, eloltotta a mennyezeti lámpát is, és kilépett a folyosóra.

A táblát kiakasztotta a kilincsre, a lifthez ment, és távozott a Metropole-ból.

Francine Ley mély torokhangon dudorászva ment végig a Chesterton néma folyosóján. Bizonytalanul, csukladozva dúdolt, maga se tudta, mit. Cseresznyepiros körmű bal kezével a kis zöld keppet tartotta a vállán, hogy lene csússzon. A másik karjával papírba csomagolt üveget szorított magához.

Kinyitotta az ajtót, belökte, aztán homlokát ráncolva megtorpant. Mozdulatlanul állt, és gondolkozott. Emlékezni próbált. Kicsit még kótyagos volt az italtól.

Hát persze: égve hagyta a villanyt. Most mégis sötét van a szobában. Lehet, hogy a személyzet oltotta el. Belépett, és a vörös függönyöket félrecibálva bement a nappaliba.

A gázkandalló lángja a piros-fehér szőnyegre sütött. Aztán két csillogó, fekete tárgyra esett a fénye. Egy pár cipőre. A cipők mozdulatlanok voltak.

Fancine Ley felnyögött. Keppet tartó kezének hosszú, gyönyörűen formázott körmei szinte vadul martak bele a nyakába.

Kis kattanás, és az egyik fotel mellett fölgyulladt a lámpa. A fotelben De Ruse ült, és faarccal nézte a nőt.

Kabátban, kalapban volt. A szemé szórakozott, elmélázó, valami távoli szomorúsággal teli.

– Mulatni voltál, Francy? – kérdezte.

A lány lassan leült a félkör alakú heverő szélére. Az üveget maga mellé állította.

– Berúgtam – mondta. – Aztán úgy gondoltam, hogy enni is kéne valamit. Aztán meg az jutott az eszembe, hogy jó volna újra berúgni. – Megpaskolta a palackot.

– Azt hiszem, Dial barátod főnökét elrabolták – mondta De Ruse szenvtelen

hangon, mintha számára nem volna semmiféle fontossága a dolognak.

Francine Ley lassan eltátotta a száját, és minden csinosság eltűnt az arcáról. Üres, elgyötört maszkká változott, amelynek közepén tüzelve világított a rúzs. A szája sikolyra nyílt. Aztán becsukta a száját, mire az arc ismét csinos lett. Valahonnan a távolból szólalt meg a hangja: – Volna valami értelme, ha most azt mondanám, hogy nem tudom, kiről beszélsz?

De Ruse faarcán semmi sem változott. – Amikor innen elmentem, két gengszter engem is elrabolt. Az egyik a kocsimban várt. Persze az is lehet, hogy másvalahol szúrtak ki, aztán idáig követtek.

– Biztos úgy volt – vágta rá a lány. – Biztos úgy volt, Johnny.

A férfi hosszú álla újból megmozdult. – Berámoltak egy nagy Lincoln limuzinba. Gyönyörű kocsi volt. Törhetetlenül vastag

az üvege, az ajtóin nem volt kilincs, és légmentesen zárt. A sofőr mellé gázpalackot szereltek, amiben Nevadagáz volt, azaz cián, s a gázt be lehetett eresztetni a hátsó részbe, anélkül, hogy a sofőrnek is jutott volna belőle. Kivittek a Griffith Parkon túlra, az Egyiptom Klub felé. Tudod, az a lebuja ott kinn a fenében, a repülőtér mellett. – Szünetet tartott, megdörzsölte a szemöldöke végét, aztán folytatta: A kis Mauseromat, amit néha a lábamra szoktam fölcsatolni, nem vették észre. A sofőr fának vitte a kocsit, így tudtam meglépni.

Szétterpesztette az ujjait, és lepillantott rájuk. Halvány, fenyegető mosoly jelent meg a szája sarkában.

– Én nem voltam benne – mondta Francine Ley. A hangja, mint a sír.

De Ruse folytatta: – Az, aki előttem utazott a kocsiban, valószínűleg fegyvertelenül ült be. Hugo Candless volt. A kocsit pontosan az övének a mása volt – ugyanaz a modell,

ugyanaz a szín, ugyanaz a rendszám, csak éppen nem az ő kocsija. Valaki nagyon nem sajnálta a fáradságot. Candless körülbelül fél hétkor jött el a Delmar Klubból ebben a bizonyos másik kocsiban. A felesége azt mondja, hogy elutazott. Egy órával ezelőtt beszéltem vele. Candless igazi kocsija dél óta a garázsban áll... Lehet, hogy a felesége már értesült a dologról, de az is lehet persze, hogy még nem.

Francine Ley körme a szoknyájába vágta. Az ajka remegett. De Ruse nyugodtan, kifejezéstelen hangon folytatta:

– Candless sofőrjét valamikor az este vagy még a délután le puffantotta valaki egy belvárosi szállodában. A zsaruk még nem találták meg a hullát. Valaki itt nagyon nem sajnálta a fáradságot, Francy. Ugye, drágám, te nem szívesen másznál bele ilyesmibe?

Francine Ley lehajtotta a fejét, és a szőnyegre meredt. – Adj egy kortyot –

mondta elszorult torokkal. – Már kezd ki-menni belőlem, amit eddig ittam. Rosszul vagyok.

De Ruse fölállt, és a fehér asztalkához lépett. Kitöltötte a maradék whiskyt, és a poharat odavitte a lánynak. Megállt előtte, de úgy, hogy a lány nem érhetette el a poharat.

– Nézd, szívecském, én ritkán szoktam begorombulni, de olyankor aztán nehezen hagyom abba, nekem elhiheted. Ha tudsz valamit a dologról, most még idejében elmondhatod.

Kezébe adta a poharat. A lány belekortyolt a whiskybe, egy kis élet költözött füstkéek szemébe. Lassan beszélt: – Én semmit se tudok az egésztől, Johnny. Legalábbis nem úgy, ahogy te gondolod. George Dial ma este felajánlotta, hogy legyek a szeretője, és közben azt is megemlítette, hogy sok pénzt tudna kizsarolni Candlessből, ha megfenyegetné, hogy elköpi azt a

disznóságot, amit Candless csinált valami renói nehéz fiúval.

– De sok eszük van ezeknek a digóknak – mondta De Ruse. – Én is renói srác vagyok. Ismerek minden vagányt. Hogy hívják az iását?

– Valami Zappartynak.

– Az Egyiptom Klub tulaját is Zappartynak hívják – mondta De Ruse csendesen.

Francine Ley hirtelen fölpattant, és karon ragadta a férfit. – Johnny, ne szállj be ebbe! Az isten szerelmére, nem tudnál legalább ebből az egyből kimaradni?

De Ruse nemet intett. Finoman mosolyogva, hosszan elnézte a lányt. Aztán megfogta a kezét, lesöpörte a karjáról, és hátrább lépett.

– Megautóztattak a gázautójukban, és ezt nagyon zokon veszem tőlük. Beleszagoltam a Nevada-gázukba. A golyóm ott van valakinek a testében. Ilyenkor az ember vagy szól a zsaruknak, vagy őt mártják szarba a zsaruk. Ha pedig valakit

elrabolnak, és én szólok a zsaruknak, akkor majdnem biztos, hogy még valakit elrabolnak, aztán azt is elteszik láb alól. Zapparty nagyon kemény fiú, és ez az egész könnyen összefügghet azzal, amit George Dial mondott neked. És ha Mops Parisi most Zappartyval focizik, akkor az arra is magyarázat, hogy én mit keresek a levesben. Parisi úgy utál, mint a bűnt.

– Mért kell neked mindig egyszemélyes rohambrigádod játszani? – kérdezte Francine Ley kétségbeesetten.

De Ruse szorosan összezárt ajakkal, ünnepélyes ábrázattal tovább mosolygott. – Ketten leszünk, drágám. Vegyél kabátot. Még mindig esik egy kicsit.

A lány kimeredt szemmel bámult rá. Kinyújtott keze, amely az előbb De Ruse karjára tapadt, szétfeszülő, merev ujjakkal csuklóból hátrahajlott. Hangja fakó lett a rémülettel. – Én, Johnny?... Ne, kérlek, ne...

De Ruse kedvesen rászólt: – Vedd már azt a kabátot, drágám. És szépítsd ki

magad. Lehet, hogy utoljára mulatunk együtt.

A lány eltántorgott mellette. De Ruse lágyan megérintette Francine Ley karját, egy pillanatig rajta is felejtette a kezét, aztán majdnem suttogva megkérdezte:

– Ugye nem te szúrtál ki nekik, Francy?

A lány kövülten nézte a férfi szemében tükröződő fájdalmat. Rekedt hangot hallatott, kirántotta kezéből a karját, és besietett a hálósobába.

A következő pillanatban már nyoma sem volt a fájdalomnak De Ruse szemében. Szája sarkába visszatért a fenyegető mosoly.

De Ruse félig hunyt szemmel figyelte a krupié ujjait. A tömzsi, mégis finom tapintású, kecses mozgású ujjak visszahúzódtak az asztal szélére, és megpihentek. De Ruse felemelte a fejét, és a krupié arcába nézett. Megállapíthatatlan korú, kopasz férfiú volt. A szeme nyugodt kék. Egyetlen szál haj sem volt már a fején.

De Ruse ismét az ujjait kezdte nézni. A krupié jobb keze kissé elfordult az asztal peremén. Szmoking szabású barna bársonyzakója ujjának gombjai az asztalhoz értek. De Ruse arcán megjelent a fenyegető mosoly.

Három kék zsetonja volta piroson. A golyó a fekete kettesen állt meg. A négy másik játékos közül kettő nyert.

De Ruse ezúttal öt kék zsetont tolt a pirosra. Aztán oldalt fordította a fejét, és a tagbaszakadt szőke fiatalembert vette szemügyre, aki három vörös zsetont tett a nullára.

De Ruse megnyalta az ajkát, és még jobban elfordítva a fejét, a keskenyjátékterem végébe nézett. Francine Ley ott ült a kanapén, fejét a falnak támasztva.

– Azt hiszem, szívem, most megfogtam – szólt oda neki De Ruse. – Azt hiszem, most megfogtam.

Francine Ley hunyorogva kapta föl a fejét. A kerek asztalkán előtte álló pohár után nyúlt.

Belekortyolt, és lesütötte a szemét. Nem válaszolt.

De Ruse visszafordult, és újra a kopaszra nézett. Időközben a három másik férfi is tett. A krupié láthatólag türelmetlen volt, de azért figyelt.

– Mondja, hogy van az, hogy amikor én vöröset teszek, maga mindig nullát játszik, és amikor én feketét, maga mindig a dupla nullát?

A szőke fiatalember mosolygott, vállat vont, és nem válaszolt.

De Ruse a tétjére fektette tenyerét, és nagyon halkán így szólt: – Uram, kérdeztem valamit.

– Lehet, hogy én vagyok a Jesse Livermore – morogta oda a szőke fiatalember. – Szeretem a gyors munkát.

– Mi az ... föltartjuk a játékot? – szólt közbe valaki a többi játékos közül.

– Kérem, uraim, tegyenek – mondta a krupié.

De Ruse a krupiéra pillantott: – Na, hadd forogjon.

A krupié bal kézzel megpörgette a kereket, és ugyancsak bal kézzel ellenkező irányban beledobta a golyót. Jobb keze az asztal szélén nyugodott.

A golyó a fekete huszonnyolcason állt meg, épp a nulla előtt. A szőke fiatalember fölnevetett: – Kész – mondta. – Leégtem.

De Ruse megszámolta a zsetonjait, és feltornyozta őket maga előtt. – Hat granddal vesztésben vagyok-mondta. – Kicsit sok, de bizonyára van, akinek megéri. Ki a tulaj ebben a lebujban?

A krupié lassan elmosolyodott, és egyenesen De Ruse szemébe nézett. – Azt mondta uraságod: lebujban?

De Ruse bólintott. Válaszra sem érdemesítette.

– Mert mintha úgy hallottam volna, hogy ebben a lebujban – mondta a krupié. Fél

lábát előrecsúsztatta, áthelyezte rá a testsúlyát.

A másik négyjátékos közül három gyorsan összesöpörte a zsetonjait, és átment a helyiség sarkában levő kis bárpulthoz. Italt rendeltek, és a pult melletti falnak támaszkodva figyelték De Ruse-t és a krupiét. A szőke fiatalember az asztalnál maradt, és gúnyosan vigyorgott De Ruse-ra.

– Ccc, ccc – mondta elmélázva. – Micsoda modor!

Francine Ley kiitta a poharát, és fejét újra a falnak támasztotta. Hosszú szempillája alól lopva De Ruse-ra sandított.

Egy perc sem telt bele, kinyílt egy tapétaajtó. Hatalmas termetű, fekete bajszos, bozontos szemöldökű férfi lépett a helyiségbe. A krupié rápillantott, aztán De Ruse-ra ugrott a tekintete.

– Igen, mintha azt mondta volna, hogy lebuj – ismételte meg fahangon.

A hatalmas termetű férfi mintegy véletlenül De Ruse mellett állt meg, és oldalba bökte könyökével. – Kifelé – mondta szenvtelenül.

A szőke fiatalember elvigyorodott, és sötétszürke öltönye zsebébe dugta a kezét. Az óriás nem nézett rá. De Ruse a krupiéra nézett

– Visszaveszem a hat grandomat, és itt sem vagyok.

– Kifelé – ismételte meg unottan az óriás, és könyökét De Ruse oldalába vágta.

A kopasz krupié udvariasan mosolygott.

– Hé – szólt De Ruse-ra az óriás –, makacskodni akar?

De Ruse színlelt meglepetéssel nézett föl rá. – Nini, a kidobólegény – mondta halkan. – Adj neki egyet, Nicky.

A szőke fiatalember kihúzta zsebéből a jobb kezét, és meglendítette. Feketén, félelmetesen csillant meg a bokszer a fényes világításban. Tompa puffanással csapott le az óriás tarkójára. Az De Ruse felé kapott, ő azonban gyors mozdulattal

arrább lépett, és előkapta hóna alól a pisztolyát. Az óriás még megragadta a rulettasztal szélét, aztán eldőlt, mint a liszteszsák.

Francine Ley fölugrott, és fojtott sikolyt hallatott.

A szőke fiatalember oldalt ugrott, megperdült, és a mixerre meredt. A mixer gyorsan a pultra fektette két kezét. A három férfi, aki az előbb egy asztalnál játszott velük, érdeklődve figyelte a jelenetet, de egyikük sem mozdult.

– A zakója jobb ujján, azt hiszem, rézből van a középső gomb – mondotta De Ruse.

– Aha! – A szőke fiatalember megkerülte a rulettasztalt. Közben zsebre tette a bokszer. Odalépett a krupiéhoz, megfogta zakója jobb ujján a középső gombot, és erősen megrántotta. A második rántásra a kezében maradt a gomb, de vele együtt egy hajszálvékony huzal is kijött a zakó ujjából.

– Eltaláltad – mondta a szőke fiatalember közönyösen, és eleresztette a krupié karját.

– Akkor hát kérem a hat grandomat – mondta De Ruse –, aztán majd elbeszélgetünk egy kicsit a főnökével.

A krupié lassan bólintott, és a rulettasztal mellett álló zsetonos rekesz felé nyúlt.

A földön heverő óriás nem mozdult. A szőke fiatalember hátranyúlt, és kihúzta övéből a negyvenötös automatát.

Megcsóválta a fegyvert, s nyájas mosollyal nézett körül a helyiségben.

Végigmentek a karzaton, amely az étteremre és a táncparketre nézett. A ruganyosan ide-oda hajladozó zenészek halkan sziszegő dzsesszmuzsikája fölhallatszott a karzatra. A zene hangjaival együtt ételszag, cigarettafüst és izzadságszag is szállt föl. A karzat olyan magasan volt, hogy tarka mintának látszott odalenn a parkett; akár egy légi felvétel.

A kopasz krupié kitárt a sarokban egy ajtót, és hátra se nézve belépett rajta. A szőke fiatalember, akit De Ruse Nickynek szólított, utána. Aztán belépett De Ruse és Francine Ley is.

Kis előtérbe értek; a mennyezeten tejüveg bura világított. A helyiség végében levő festett ajtón látni lehetett, hogy fémből van. A krupié megnyomta az ajtó mellé szerelt gombot, s bizonyos mód szerint

becsöngetett. Elektromos zárok kattogtak. A krupié megnyomta az ajtó szélét. Kinyílt.

Hangulatos, derűs szobába léptek; félig legénylakás, félig iroda volt. Nyílt tűz égett benne, az ajtóval szemben, derékszögben a kandalló sarkával zöld bőrhuzatú heverő. A rajta ülő férfi letette az újságot, és felnézett. Az arca hirtelen megelevenedett. Alacsony, kemény kötésű, kerek fejű ember volt, az arca is kerek, a bőre sötét. Apró, szurokfekete, tompa fényű gombszeme volt.

A szoba közepén nagy, sima íróasztal állt; a végében elképesztően magas férfi, kezében koktélkeverővel. Fejét lassan oldalt fordítva nézett a szobába lépő négy emberre, s közben egy pillanatra sem állt meg a kezében az ütemesen rázott koktélkeverő. Beesett arca, mélyen ülő szeme volt, táskás, szürke arcbőre, hátrakefélt, fénytelen, rövidre nyírt, vöröses haja. Bal arcán keskeny forradás húzódott; olyasféle, mint a német diákegyletek párbajviselt tagjaién.

A magas férfi letette a koktélkeverőt, egész testével feléjük fordult, és a krupiéra nézett. A heverőn ülő férfi nem mozdult. Mozdulatlansága azonban csupa rejtett feszültség volt.

– Azt hiszem, rablótámadás – szólalt meg a krupié. – Tehetetlen voltam. George-ot elintézték.

A szőke fiatalember jókedvűen elmosolyodott, és előhúzta zsebéből a 45-ösét. Csöve a padlóra nézett.

– Még azt mondja, hogy rablás – jegyezte meg. – Hát nem kedves?

De Ruse becsukta maga mögött a súlyos vasajtót. Francine Ley elhúzódott tőle, minél távolabb a tűztől, a fal felé. De Ruse rá sem nézett. A heverőn ülő férfi annál inkább. Mindenkit szemmel tartott.

De Ruse halkan megszólalt: – A magas Zapparty. A kicsi Mops Parisi.

A szőke fiatalember hátrább lépett. A krupié most már egyedül állt a szoba

közepén. A 45-ös a heverőn ülő férfira szegeződött.

– Igen, én vagyok Zapparty – szólalt meg a magas. Egy pillanatig kíváncsian nézte De Ruse-t.

Aztán hátat fordított, újra kezébe vette a koktélkeverőt, kihúzta belőle a dugót, és töltött magának egy széles, lapos pohárba. Felhajtotta, zsebkendővel megtörölte a száját; aztán a zsebkendőt gondosan, hogy három sarka kiálljon, visszadugta a szivarzsebébe.

De Ruse arcán fenyegető mosoly jelent meg, és a mutatóujjával megdörzsölte a bal szemöldöke végét. Jobb kezét a zakója zsebében tartotta.

– Bemutattunk Nickyvel egy kis színjátékot – mondta –, hogy legyen min elmélkedniük a kinn álldogáló fiúknak, ha netán valami láрма támadna, amikor majd bejövünk magához beszélgetni.

– Nagyon érdekes – bólintott Zapparty. – Na és miről akar velem beszélni?

– Arról a gázautóról, amiben kocsikázni viszi az ismerőseit – felelte De Ruse.

A heverőn ülő férfi hirtelen mozdulatot tett: a keze úgy ugrott föl a combjáról, mintha megcsípte volna valami. A szőke fiatalember megszólalt: – Nono, Mr. Parisi... vagy ha nagyon óhajtja... ízlés dolga.

Parisi ismét mozdulatlaná dermedt. Kezét visszajejtette kurta, kövér combjára.

Zapparty mélyen ülő szeme kissé elkerekedett. – Gázautó? – Enyhe csodálkozás volt a hangjában.

De Ruse előrement a szoba közepére, és megállt a krupié mellett, ugrásra készen. Szürke szeme álmosan csillogott, az arcán azonban meglátszott a fáradtság, a feszültség és a kor.

– Persze az is lehet, Zapparty, hogy csak valahol az útszélén találta, bár őszintén szólva, nem hinném. Arról a kék Lincolnról beszélek, amelynek 5A6 a rendszáma, és a sofőr mellett Nevada-gáz van a tartályban. Tudja, Zapparty, az a mérges gáz, amit

nálunk, otthon Nevadában a gyilkosok kivégzésénél használnak.

Zapparty nyelt egyet; óriási ádámcsutkája fel-alá ugrált. Csücsörített az ajkával, aztán beszívta, aztán megint csücsörített.

A heverőn ülő férfi nagyot nevetett. Szemlátomást remekül mulatott.

Éles hang szólalt meg valahonnan kívülről.
– Az a szőke dobja el a fegyvert! A többiek meg, fel a mancsokat!

Az íróasztal mögött elmozdult a falborítás, és egy revolvert tartó kéz jelent meg a nyílásban. A hozzá tartozó testet meg arcot nem lehetett látni. A lámpák csak a revolvert és a kezét világították meg.

A fegyver mintha egyenesen Francine Leyre szegeződött volna. – Oké – mondta De Ruse, és gyorsan a levegőbe emelte üres kezét.

– Ez biztos George, az óriás – mondta a szőke fiatalember. – Kipihente magát, és most újra a régi. – Széttárta az ujjait. A 45-

ös tompa puffanással közvetlenül a lába elé esett.

Parisi villámgyorsan fölpattant a heverőről, és előhúzta hóna alól a revolvert. Zapparty az asztal fiókjából vette elő a magáét, és a társaságra fogta. Odaszólt a falborítás felé: – Húzódj vissza, és maradj kinn.

A nyílás bezárult. Zapparty szeme a krupiéra villant, akinek szinte egyetlen arcizma sem rándult, amióta a szobába lépett.

– Vissza a kerékhez, Louis. És semmi pánik.

A krupié bólintott, sarkon fordult, és kiment, gondosan becsukva maga mögött az ajtót.

Francine Ley idétlenül felvihogott. Fázósan összehúzta nyakán a köpenyét. Pedig a helyiségnek ablaka sem volt, s a gázkandalló lángja nagyon melegre fűtötte.

Parisi füttyentett egyet, gyorsan De Ruse-hoz lépett, az orra alá nyomta a revolverét, s kényszerítette, hogy hajtsa hátra a fejét.

Bal kezével végigtapogatta a zsebeit, kihúzta a hóna alól a coltot, a háta mögé került, megtapogatta a csípőjét is, aztán ismét szembeállt vele.

Hátrált egy lépést, és a revolvere agyával képen törölte De Ruse-t. De Ruse mozdulatlanul állta, csak a feje rándult meg kissé, amikor a fém az arcába csapódott.

Parisi ismét megütötte, ugyanott. A vér lassú patakocskákban kezdett folyni De Ruse arcából. Feje előrebukott, térde berogyott. Lassan előregörnyedő bal kezével a földre támaszkodott. Jobb keze bénán himbálózott a bal lába mellett.

– Elég lesz, Mops – szólalt meg Zapparty.
– Nehogy rád jöjjön a vérengzés. Azt akarom, hogy beszéljenek.

Francine Ley ismét hisztérikusan vihogni kezdett. Megtántorodott; kezével a falnak támaszkodott.

Parisi lihegve, ábrázatán megelégedett vigyorral, hátrább lépett De Ruse-től.

– De rég vártam erre – mondta.

Körülbelül két méterre lehetett tele, amikor apró, fényes, fekete tárgy csusszant ki De Ruse nadrágszárából, egyenesen a kezébe. Aztán lövés csattant, pici, narancszöldes láng villant a padló fölött.

Parisi feje hátrarándult. Kerek lyuk jelent meg a nyakán. Egy szempillantás alatt megnőtt, és vörös lett. Ujjai szétnyíltak, a két revolver a földre hullott. Megtántorodott. Végigzuhant a padlón.

– Jóságos isteni – kiáltotta Zapparty, és fölágaskodott kezében a revolver.

Francine Ley sikoltott egyet, és – csípve, harapva, karmolva, visítva – rávetette magát.

A revolver kétszer egymás után eldőrdült. Két golyó fúródott a falba. Vakolat pergett a padlóra.

Francine Ley a padlóra rogyott, négykézláb. Hosszú, karcsú lába kinyúlt a ruhája alól, és a lány eldőlt.

Fél térden, kezében ismét 45-ösével, reszelős hangon szólalt meg a szőke fiatalember: – Hát nem kiütötte a kezéből?

Zapparty kétségbeesetten bámult üres kezére. Jobb kezefején hosszú, vörös karmolás húzódott. Revolvere a földön hevert, Francine Ley mellett. Rémült szeme hitetlenül bámulta.

Parisi hördült még egyet, aztán elcsendesedett.

De Ruse felállt. Szinte játékszernek hatott kezében a kis Mauser. A hangja mintha valahonnan messziről jött volna: – Nicky, tartsd szemmel azt a falat...

De egy hang sem szűrődött be a szobába, teljes volt a csend. Zapparty kővé váltan, holtsápadtan állt az íróasztal végében.

De Ruse lehajolt, és megérintette Francine Ley vállát: – Nem sebesültél meg, drágám?

A lány maga alá húzta a lábát, és Parisire szegezve tekintetét, fölállt. Egész teste reszketett az idegfeszültségtől.

– Ne haragudj – mondta De Ruse halkán, kedvesen. – Azt hiszem, félreismertelek.

Zsebkendőjét vett elő a zsebéből, ajkával megnedvesítette, óvatosan megtörölgette vele az arcát, aztán megnézte a fölitatott vért.

– Azt hiszem, George megint elszunyókált – mondta Nicky. – Kár, hogy nem durrantottam bele. De Ruse biccentett, aztán így szólt:

– Hát igen. Elég pocsék műsor volt. Na, Mr. Zapparty, hol a kabátja meg a kalapja? Szeretnénk, ha eljönne velünk kocsikázni egy kicsit.

Amikor beértek a borsfák árnyékába, De Ruse megszólalt: – Itt van, Nicky. Ott ni. Senki se nyúlt hozzá. De azért nézz körül előbb.

A szőke fiatalember kiszállt a Packard kormánya mögül, és megindult a fák árnyékában. Kis ideig azon az oldalon

ácsorgott, ahol a Packard állt, aztán átsurrant a nagy Lincoln mellé, amelyik a kenmore-i vörös téglás bérház előtt parkolt.

De Ruse előrehajolt és megcsípte az elől ülő Francine Ley arcát. – Te most szépen hazamész, drágám, ezzel a busszal. Aztán majd megyek én is.

– Johnny – kapaszkodott a lány a karjába, mit akarsz még csinálni? Nem volt elég ma estére?

– Még nem, drágám. Mr. Zapparty szeretne egyet-mást elmesélni nekünk.

Gondolom, ha megkocsikáztatjuk egy kicsit abban a gázautóban, megjön a beszélhetnékje. No meg egyébként is szükségem van rá, bizonyítékként.

Sanda pillantást vetett Zappartyra a hátsó ülés sarkában. Zapparty éles torokhangot hallatott, és komor tekintettel meredt maga elé. ,

Nicky átjött a túloldalról, s fél lábát a hágcsóra téve, megállt.

– Nem találom a kulcsot – mondta. – Nálad van?

– Hát persze – mondta De Ruse. Elővette a kulcscsomót, és átadta Nickynek. Nicky Zapparty oldalára került, kitárta az ajtót, és beszólt:

– Na, kifelé, miszter.

Zapparty merev tagokkal kiszállt, és reszkető ajakkal megállt az oldalvást verő langyos esőben. De Ruse is kiszállt utána.

– Vidd haza a kocsit, drágám.

Francine Ley átcsúszott a kormány mögé, és indított. A motor halkan felberregett.

– Viszlát, szívem – mondta kedvesen De Ruse. – Melegítsd elő a papucsomat. És megkérhetlek egy nagy szívességre? Ne telefonálj senkinek.

A Packard megindult a borsfáktól árnyékolt sötét utcában. De Ruse utánanézett, amíg be nem fordult a sarkon. Aztán könyökével oldalba bökte Zappartyt.

– Na, gyerünk. Maga ül hátra. Nagyon sok gázzal már nem

szolgálhatunk, mert sajnos kilyukadt a palack, de azért azt a keveset is biztos szívesen szagolgatja majd. Kimegyünk valahova vidékre. Az egész éjszaka a rendelkezésünkre áll, hogy eljatszogassunk magával.

– Gondolom, tisztában van vele, hogy ez emberrablás – szólalt meg Zapparty nyersen.

– Na ne mondja! – duruzsolta De Ruse.

Átmentek az úttesten. Szorosan egymás mellett lépkedtek mind a hárman, sietség nélkül. Nicky kitárta a Lincoln két hátsó

ajtaja közül a sértetlent. Zapparty beszállt. Nicky bevágta az ajtót, beült a volánhoz, és bedugta a slusszkulcsot. De Ruse is beült melléje, lába közé véve a gázpalackot.

Még mindig búzlott a gáztól az egész kocsi.

Nicky indított, de még a sarok előtt visszafordult, és északi irányba, a Franklin felé hajtott, aztán a Los Felizen, Glendale felé. Kisvártatva Zapparty előrehajolt, és megzörgette az üveg választófalat. De Ruse a Nicky feje mögött levő lyukhoz tartotta a fülét.

– A La Crescenta-i ártéren – ordította Zapparty. – Castle Road... egy kőház...

– De hamar betojt – morogta Nicky, szemét az útra szegezve.

De Ruse bólintott, és elgondolkozva felelt: – Azért ez nem olyan egyszerű. Most, hogy Parisi halott, aligha köpne, hacsak nem lát magának valami kiutat.

– Én az ő helyében inkább hagynám összeverni magam, de behúznám a cipzárt a számon. Gyújts rá nekem, Johnny.

De Ruse rágyújtott két cigarettára, s az egyiket a szőke fiatalember szájába dugta. Hátrapillantott a kocsi sarkába húzódott langaléta Zappartyra. Az elsuhanó utcai lámpák fénye rávetődött megfeszült arcára; a bizonytalan világosságban még fakóbbra mélyültek rajta az árnyak.

Az országúti cirkáló hangtalanul suhant át Glendale-en. Ráfordult a Montrose felé vivő hegyi útra. Montrose-nál átvágott a sunlandi országútra, aztán hamarosan letért róla a csaknem teljesen elhagyatott La Crescenta-i ártérre.

Rátaláltak a Castle Roadra. Hegynek fel gurultak rajta, és pár perc múlva megérkeztek a kőházhoz.

Az úttól távol, tágas térségen állt, ahol valaha talán pázsit lehetett, most azonban homok és kavics borította, meg néhány nagyobb kő. Az út a ház előtt derékszögű

kanyart írt le, s a házon túl hirtelen véget ért. Élesen letört a beton, ahogy az 1933-as Szilveszter-napi árvíz elmosta.

Ez után a törés után kezdődött a voltaképpeni ártér. Bokrok nőttek be, sűrűn heverték rajta a hatalmas vándorkövek. A szélén egy fa kimosódott gyökerei nyúltak a két-három méter mély ármeder fölé.

Nicky leállította a kocsit, eloltotta a reflektorokat. Nagy, nikkelezett zseblámpát vett elő a kesztyűtartóból, és átnyújtotta De Ruse-nak.

De Ruse kiszállt a kocsiból, és a zseblámpát tartó kezét a nyitott ajtóra téve, állt egy darabig. Revolvert húzott elő a felöltője zsebéből, és az oldalához szorította.

– Szerintem a barátunk csak időt akart nyerni – mondta. – Nem hinném, hogy volna itt valami érdekes.

Zappartyra pillantott, fenyegetően rámosolygott, és elindult a ház felé a barázdált homokon. A bejárati ajtó félig tárva volt, így akadt fönn a homokban. De

Ruse a ház sarka felé tartott, lehetőleg kívül maradv a ajtó sugarán. A fal mellett haladt, szemügyre véve a bedeszkázott ablakokat, amelyek mögött nyoma sem volt világosságnak.

A ház mögött állt egykor a baromfiól. A beomlott garázsban kupacnyi rozsdás ócskavasat talált; ennyi maradt a családi kocsiból. A hátsó ajtó, akárcsak az ablakok, beszögelve. De Ruse hangtalanul állt a sötétben, és azon töprengett, hogy a bejárati ajtó vajon miért van nyitva. Aztán eszébe jutott, hogy néhány hónapja újabb árvíz volt errefelé, az előzőnél sokkal szelídebb; de annyi vize lehetett, hogy a hegyek felöli oldalon benyomja az ajtót.

A szomszédos telkeken két vakolt ház derengett az éjszakában, mindkettő elhagyatott. A medertől távolabb, egy kis magaslaton ablak világított. Ameddig csak ellátott, az volt az egyetlen fény.

Visszament az elülső bejárathoz, és besurrant a nyitott ajtón. Odabenn megállt,

és hallgatózott. Hosszas várakozás után fölvillantotta zseblámpáját.

A háznak nem volt házsza. Bent is olyan volt a levegő, mint kint. Az elülső szobában csak homokot talált meg összetört bútorokat. Az árvíz szintjét mutató sötét vonal fölött néhol világosabb foltok látszottak a falon: a képek helye.

A kis előszobán át De Ruse a konyhába jutott. A padlójában mély gödör, ott állt valaha a mosogató, s a gödörben rozsdás gáztűzhely. A konyhából bement a hálósobába. Eddig semmi nesz sem hallatszott a házban.

A hálósoba négyzet alakú és vaksötét volt. A padlóra kiszáradt sártól merev szőnyeg tapadt. Egy rozsdás, hiányos rugózatú vaságyon vízfoltos matracok.

Az ágy alól két láb kandikált elő.

Vastag talpú barna cipő volt rajtuk és bordó zokni. A bordó zoknin kétoldalt keskeny, szürke csík. A zokni fölött fekete-fehér kockás nadrág.

De Ruse némán állt, és a fénysugarat végigfuttatta a lábakon. Csettintett egyet. Így állt néhány percig mozdulatlanul. Aztán letette a zseblámpát a földre, a talpára állítva úgy, hogy a fénykéve a mennyezetre lövellt, és onnan verődött vissza, halvány fénnel árasztva el a szobát.

Leráncigálta a matracokat az ágyról. Lenyúlt, és megtapogatta az ágy alatt heverő férfi kezét. Jéghideg volt. Megragadta a férfi bokáját, és megpróbálta kihúzni az ágy alól, de a test túlságosan nehéz volt.

Könnyebb volt az ágyat elhúzni fölüle.

Zapparty az ülés támlájára hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét. Aztán kissé félrefordította a fejét, és szorosan behunyt szemmel megpróbált annyira oldalt fordulni, hogy a nagy zseblámpa fénysugara ne süssön át a szemhéján.

Nicky egészen közel tartotta az arcához a lámpát, és hol bekapcsolta, hol eloltotta; ki-be, egyhangú ritmusban.

De Ruse fél lábával a hágcsón a kocsi nyitott ajtaj a mellett állt, és az esőt bámulta. A látóhatár szélén egy repülőgép pozíciólámpái villogtak halványan.

– Sose tudhatja az ember, hogy ki mitől borul ki – szólalt meg Nicky közönyös hangon. – Egyszer a szemem láttára roppant össze egy szivar attól, hogy a zsaru az álla gödrébe nyomta a körmét.

De Ruse fojtottan felnevetett. – Ez annál keményebb fickó – mondta. – A zseblámpa kevés lesz neki. Találj ki valami hatásosabbat.

Nicky tovább kapcsolgatta ki-be a zseblámpát. – Ötletem volna – mondta –, csak nem szeretném bepiszkítani a kezemet.

Kis idő múlva Zapparty az arca elé emelte a kezét, aztán lassan leejtette, és beszélni kezdett. Halk, monoton hangon beszélt, a fény miatt behunyt szemmel.

– Az emberrablás Parisi műve volt. Én csak utólag értesültem róla. Parisi körülbelül

egy hónapja szállt rám a gorillával. Valahonnan kiszagolta, hogy Candless levágott egyszer huszonöt grandra, azzal, hogy kihozza a féltestvéremet, akit gyilkossággal vádoltak, de aztán gondolt egyet, és eladta a srácot. Nem én mondtam el Parisinak. Máig sem tudom, hogy tudta meg.

Egyszer úgy hét óra tájt, vagy valamivel később beállít hozzám a klubba, és azt mondja, hogy "Elkaptuk a haverodat, Hugo Candlesst. Száz grandos meló, kis befektetés, nagy haszon. Neked csak az lesz a dolgod, hogy segítesz teríteni a dohányt. Belekevered más kötegekbe, és itt az asztaloknál túladsz rajta. Más választásod nincs, mert egyrészt te is kapsz belőle, másrészt ha netán kiderül valami, a te nyakadon a balhé." Ennyi volt az egész. Azzal Parisi leült, a körmét rágta, és várta a gorilláit. Nagyon ideges lett, amikor csak nem akartak megérkezni. Egyszer ki is ment, és egy sörözőből telefonált valahová.

De Ruse megszívta a markába rejtett cigarettát.

– Ki csinálta a melót – kérdezte –, és maga honnan tudta, hogy Candless itt van?

– Mops mondta – felelte Zapparty. – De azt nem tudtam, hogy halott.

Nicky felnevetett, és többször egymás után fölillantotta a zseblámpát.

– Tartsd csak rajta egy kicsit – mondta De Ruse.

Nicky egyenesen Zapparty fehér arcába világított. A gengszter hol beszívta, hol kieresztette az ajkát. Egyszer nyitotta ki a szemét. Döglött halszeme volt; vakon meredt a világba.

– Rohadt hideg van itt fönn a hegyekben – szólalt meg Nicky. – Mit csináljunk ögengszterségével?

– Bevisszük a házba, és hozzákötözzük Candlesshez – felelte De Ruse. – Hadd melengessék egymást. Aztán reggel újra eljövünk, és meglátjuk, nem jutott-e az eszébe valami az éjszaka.

Zapparty megorzongott. Pillanatnyi csend után megmozdult: – Oké. Én terveztem ki az egész bulit. A gázautó is az én ötletem volt. A pénz nem érdekelt. Nekem Candless kellett, méghozzá holtan. Pénteken volt egy hete, hogy Quentinben felkötötték az öcsémet.

Rövid csend állt be. Nicky dörögött valamit az orra alatt. De Ruse nem mozdult, és nem is szólt.

Zapparty folytatta: – Candless sofőrje, Mattick is benne volta buliban. Eredetileg ő vezette volna a falkocsit, hogy úgy nézzen ki, minden a legnagyobb rendben. Úgy volt, hogy utána lelép. De készülődés közben nagyon beszívott, és Parisi gyanút fogott, hogy valami jár a szivar fejében, és kinyíratta. Az ő egyik gorillája vezette a kocsit. Esett az eső, és ez nagyban a segítségünkre volt.

– Hát így már sokkal jobban hangzik – mondta De Ruse –, de még mindig nem minden, Zapparty.

Zapparty vállat vont, kicsit kinyitotta a szemét, a vakító fényben mintha vigyorgott volna.

– Mi az istent akar még? Kétoldalt vajas kenyeret?

– Azt szeretném tudni, hogy az ki volt, aki azén skalpomat akarta megszerezni... De hagyjuk. Majd rájövök magamtól is.

Levette a lábát a hágcsóról, s a csikket elpöckölte a sötétbe. Becsapta a hátsó ajtót, és beszállt az elülső ülésre. Nicky visszatette a zseblámpát a helyére, beült a volán mögé, és indított.

– Vigyél valahová – mondta De Ruse –, ahonnan taxit hívhatok. Aztán még egy órát kocsikázol, és akkor felhívom Francyt. Nála hagyok üzenetet.

A szőke fiatalember a fejét csóválta. – Nézd, Johnny, te jó haverom vagy, de félek, hogy egy kicsit túl messzire mész. Inkább beviszem a szivart a kapitányságra. Ne felejtsd el, hogy magándetektív vagyok, ha

most otthon van is az igazolványom az ócska ingemben.

– Adj még egy órát, Nicky – mondta De Ruse. – Csak egyetlen órát.

A kocsi legurult a dombról, átszelte a sunlandi országutat, és egy másik domboldalon gurult tovább lefelé, Montrose irányába. Nicky egy idő múlva megszólalt: – Oké.

A Casa de Oro halljában, a hosszú asztal végén álló óra egy óra tizenkét percet mutatott. A hall a spanyol gyarmati stílust utánzó bútorokkal volt berendezve, fekete-vörös indián szőttes szőnyegekkel, díszszögekkel kivert sarkain bojtokkal díszített bőrpárnás székekkel; a szürkészöldre festett olajfa ajtókat ormótlan kovácsoltvas pántok tartották.

Karcsú, kifogástalanul öltözött, hirtelenszőke bajszos, kefefrizurás szőke portás könyökölt az asztalon; nagyot ásítva az órára nézett, s fényes körmével megkocogtatta a fogait.

Nyílt az utcai ajtó, és De Ruse lépett be. Levette a kalapját, lerázta róla a vizet, aztán visszatette a fejére, és legörbítette a karimáját. Lassan körülnézett a néptelen hallban, aztán az asztalhoz lépett, és kesztyűs kezével rácsapott.

– Hányas a Hugo Candless bungalója? – kérdezte.

A portás bosszúsan nézett rá. Az órára pillantott, aztán De Ruse arcába, majd ismét az órára. Fölényesen elmosolyodott, és kicsit idegenes kiejtéssel így szólt:

– Tizenkettő C. Óhajtja uraságod, hogy bejelentsem... ilyen későn?

– Nem – felelte De Ruse.

Megfordult, és elindult a nagy, katedrálüveges ajtó felé, amely olyan volt, mintha egy szuperelőkelő illemhelybe nyílna.

Ahogy a kilincsre tette a kezét, éles hangé csengő szólalt meg mögötte.

De Ruse hátranézett, megfordult, és visszament az asztalhoz. A portás gyorsan elkapta a kezét a csengő gombjáról.

Hideg, gúnyos, pökhendi hangon szólalt meg: – Uraságod eltévesztette a házszámot. Ez nem olyan ház.

Két vörös folt gyulladt ki De Ruse pofacsontja fölött. Áthajolt a pult fölött, megmarkolta a portás kabátjának zsinóros hajtókáját, és maga felé rántotta.

– Mi a hézag, öcskös?

A portás elsápadt, de hadonászó kezével sikerült még egyszer megnyomnia a csengőt.

Köpcös, barna parókás férfi bukkant fel lötyögő ruhában, megkerülte az asztal sarkát, és tömzsi ujjával De Ruse-ra bökött.

– Hé, maga!

De Ruse elengedte a portást. Kifejezéstelen tekintettel nézett a köpcös zakójára szóródott szivarhamura.

– Én vagyok itt a házihekus – szólalt meg a köpcös. – Nekem szóljon, ha akar valamit.

– Akkor egy nyelvet beszélünk – mondta De Ruse. – Jöjjön csak oda a sarokba.

Odamentek, és leültek egy szobapálma mellé. A köpcös szeretetre méltóan ásított egyet, felemelte a parókája szélét, és megvakarta alatta a fejét.

– A nevem Kuvalick – mondta. – Néha nekem is kedvem volna a pofájába verni ennek a svájci mókusnak. Nos, mi a baj?

– Tud hallgatni? – kérdezte De Ruse.

– Nem. Szeretek beszélni. Egyéb örömem nincs ezen a milliomostanyán. – Kuvalick egy fél szivart kotort elő a zsebéből, és rágyújtott. Majdnem megpörkölte az orrát.

– Most az egyszer tartsa a száját – mondta De Ruse.

Benyúlt a belső zsebébe, elővette a tárcáját, és kivett belőle két tízest. A mutatóujja köré csavarta őket, aztán lehúzta az ujjáról a kis papírcsővet, és bedugta a köpcös emberke zakójának szivarzsebébe.

Kuvalick pislogott, de nem szólt semmit.

– Bizonyos George Dial nevű pasas van a Candless-lakosztályban – mondta De Ruse.
– Itt áll kinn a kocsija, és csakis Candlesséknél lehet. Beszélni szeretnék vele, de nem akarom, hogy bejelentsenek. Ha akar, jöjjön velem, és várja meg, amíg végzek.

– Elég késő van már – felelte óvatosan a kis köpcös. – Lehet, hogy már lefeküdt.

– Ha lefeküdt is, nem a saját ágyában alszik – jelentette ki De Ruse. – Nem árt kiugrasztani belőle.

A köpcös felállt. – Nem nagyon tetszik ugyanez nekem, de szerencséjére, hogy öreganyjának szólított – mondta. – Megyek és megnézem, ébren vannak-e még. Maradjon itt.

De Ruse bólintott. Kuvalick végigment a fal mellett, és kisurrant egy ajtón a sarokban. Járás közben hátul kidudorodott a zakója a csípőjére csatolt ormóttan revolvertöktől. A portás utánanézett, aztán

megvető pillantással – ez De Ruse-nak szólt – körömráspolyt vett elő.

Eltelt tíz perc, tizenöt. Kuvalick nem jött vissza. De Ruse hirtelen felpattant, és komoran, határozott léptekkel elindult az ajtó felé, a sarokba. A portás hirtelen megmerevedett, szeme az asztalon álló telefonra ugrott, de nem vette fel.

De Ruse kilépett az ajtón, és egy árkádfolyosón találta magát. A ferde tetőcserepekről lassan csepegett az eső. Átvágott egy zárt kis belső udvaron, amelynek a közepén élénk színű csempemozaikkal szegélyezett téglalap alakú medence volt. Az udvarvégéből újabb kis udvarok nyíltak. A balra nyíló udvar végében ablakszem világított. Találomra megindult arrafelé, s amikor közelebb ért, már el tudta olvasni az ajtószámot: 12/C.

Felment két lépcsőfokon, és megnyomta a csengőt, amely valahol a messzi távolban szólalt meg. Semmi sem történt. Kis idő múlva csöngetett, aztán megpróbált

benyitni. Az ajtó zárva volt. De a lakásból mintha halk, tompa dörömbölés hallatszott volna.

Egy pillanatra megállt az esőben, aztán az épület fala mellett elhúzódó szűk, lucskos ösvényen a bungaló mögé került. Megpróbálkozott a cselédbejáróval. Az is zárva volt. De Ruse elkáromkodta magát, kihúzta hóna alól a revolvert, kalapját az ajtó üvegére nyomta, és a revolver agyával bezúzta az ablakot. Odabenn halkan csörrent a földre hullott üvegcserep.

Eltette a revolvert, megigazította fején a kalapot, és benyúlt a törött üvegtáblán, hogy kinyissa az ajtót.

A fekete-sárga csempés nagy konyha vidám hangulatot árasztott, látszott rajta, hogy jobbra csak italok keverésére használják. Két palack Haig and Haig, egy palanc Henessy és három-négy bohókás alakú, cirádás likőrösüveg állt a csempézett edényszárítón. A rövid előszobában levő csukott ajtó a nappaliba vezetett. Ennek a

sarkában hatalmas zongora állt, mellette égő állólámpa. Az italokkal és poharakkal teli alacsony dohányzóasztalon is lámpa égett. A kandallóban már alig pislákolott a tűz. A dörömbölés felerősödött.

De Ruse átment a nappalin, és egy rojtos függönnyel keretezett ajtón egy másik előszobába, onnan pedig egy csodálatos faburkolatú hálósobába ért. A dörömbölés a szekrényből jött. De Ruse kinyitotta az ajtaját, és egy férfit pillantott meg.

A szekrényben ült, háttal a fogasokon lógó ruhaerdőnek. Törülköző volt az arca köré kötve. A bokája is törülközővel volt összekötözve. A kezét a háta mögé csavarva kötözték össze. Teljesen kopasz volt, akár az Egyiptom Klub krupiéja. De Ruse szigorúan nézett le rá, aztán elmosolyodott, lehajolt, és kioldozta.

A férfi egy mosdókesztyűt köpött ki a szájából, káromkodott egyet, aztán bevetette magát a ruhaerdőbe, a szekrény mélyébe. Valami szöröset szorongatott a

markában, amikor kibukkant belőle. Kisimítgatta, és föltette kopasz fejére.

Ettől ismét Kuvalick lett, a házidetektív.

Még mindig szitkozódva föltápászkodott, s feszült arcán éber vigyorral elhátrált De Ruse-tól. Jobb keze a derekára csatolt revolvertokhoz kapott.

– Nyugi – tárta szét De Ruse a tenyereit, és leült egy alacsony, selyemhuzatú fotelba.

Kuvalick csöndesen nézte egy pillanatig, aztán levette kezét a pisztolyáról.

– Látom, hogy világos van – kezdte –, erre becsöngetek. Magas, fekete szivar nyit ajtót. Járt itt sokszor, nem először látom. Dial az. Mondom neki, hogy itt egy pasas a hallban, aki szeretne vele titokban beszélni, és nem akarja megmondani a nevét.

– Marhaságot csinált – jegyezte meg De Ruse szárazon.

– Még nem, de az is jön mindjárt – vigyorgott Kuvalick, és kiköpött egy rongyfoszlányt. – Leírom magát neki. Az volt a marhaság. A szivar furcsán

elmosolyodik, és azt mondj a, jöjjenek be egy percre. Belépek mellette, mire ő becsukja az ajtót, és revolvert nyom a vesémbe. Azt mondja: "Szóval tiszta feketében van?" Mondom neki, hogy: "Igen, de mire való ez a móka?" Erre azt mondja: "És szürke szeme van, meg kicsit göndör, fekete haja?" Mire én: "Igen, az anyád szentségít, de már unom a mókát!" – meg: "Nesze, a pimaszkodásért", és lecsap a tarkómra. Én összerogyok, de nem ájulok el. Akkor az egyik ajtón belép a Candless spinéje, összekötöznek, és bedugnak a szekrénybe, azzal kész. Kis ideig még hallom, hogy tesznek-vesznek, aztán csönd lett. Amíg maga be nem csöngetett.

De Ruse lustán, kényelmesen elmosolyodott. Teste ernyedten nyúlt el a fotelban. Közömbös, ráérős lett.

– Szóval fölszívódtak – mondta halkan. – Szimatot kaptak. Magának is lehetett volna több esze.

– Elég régen vagyok a szakmában, és átéltem már egy-két megrázkódtatást. Mi van a fülük mögött? – Miféle nő ez a Mrs. Candless?

– Fekete hajú, jóképű. Szexbolond, ahogy mondani szokás. Mindig nyúzott, ideges. Háromhavonként új sofőrjük van. Itt a Casában is van egypár szivar, aki jó nála. Azt hiszem, ez a dzsigoló is, aki leütött.

De Ruse az órájára pillantott, és előrehajolt, hogy fölálljon.

– Azt hiszem, ideje szólni a zsaruknak. Van valami haverja a városban, akinek szívesen eladná a sztorit?

– Várjunk még azzal – szólalt meg egy hang.

George Dial sietett be a szobába az előtérből, kezében hosszú, kecses, hangtompító automata. Szeme tébolyultan csillogott, de citromsárga ujjja biztosan ült a kis revolver ravaszán.

– Nem szívódtunk föl – mondta. – Még nem készültünk el a csomagolással. Pedig

jó ötlet lett volna... maguknak. Kuvalick dundi keze a derekához kapott.

A fekete hengerrel meghosszabbított csövű kis automata kétszer egymás után tompán puffant.

Kis porfelleg szállt fölt Kuvalick kabátja melléből. Kezét hirtelen rándulással szétvetette, apró szeme kidüledt, akár a hüvelyéből kipattanni készülő mag. A falnak esett, és összeecsukódott. Aztán ott hevert a bal oldalára dőlve, csendesen, félig nyitott szemmel, hátával a falnak. Parókája hetykén félreecsúszott.

De Ruse gyors pillantást vetett rá, aztán Diaira. Semmilyen érzelem nem tükröződött az arcán. Még izgalom sem.

– Maga nem normális, Dial – mondta. – Tönkretette az utolsó esélyét. Blöffölhetett volna. De nem ez volt az egyetlen hiba, amit elkövetett.

Dial nyugodt hangon válaszolt. – Nem. Most már tudom. Nem kellett volna magára uszítanom a fiúkat. Csak a nagyobb

mulatság kedvéért tettem. Hiába, ha egyszer nem profi az ember.

De Ruse biccentett, és szinte barátságosan nézett Dialra. – A nagyobb mulatság kedvéért... Ki fújta be magának, hogy bezápult a buli?

– Francy... Szólhatott volna előbb is, a szentségit – mondta tajtékozva Dial. – Most elutazom, úgyhogy egy ideig nem lesz alkalmam megköszönni neki.

– Szó sincs róla – mondta De Ruse. – Az állam határáig se jut el. Egy vasat se fog látni a barátunk pénzéből. Se maga, se a gorillái, se a nője. A rendőrség éppen most értesül az ügyről.

– Ne aggódjon, Johnny, meglépünk – mondta Dial. – Van nálunk annyi, amennyi az útra kell. Viszlát.

Dial arca megfeszült, revolvert tartó keze fölemelkedett, De Ruse félig lehunyta a szemét, és minden erejét összeszedve várta a golyót. De a revolver nem sült el. Ruhasukogás hallatszott Dial mögül: szürke

bundás, magas, fekete nő siklott a szobába. Kontyba fogott fekete haján kis kalap billegett. Sovány és csontos volt, de a maga módján csinos. Rúzsa koromfekete, arca színtelen.

Hűvös hangon, szavait elnyújtva beszélt, ami sehogyan sem illett feszült arckifejezéséhez: – Ki az a Francy?

De Ruse tágra nyitotta a szemét, teste megfeszült a fotelban, jobbja lassan megindult fölfelé, a válla felé.

– Francy a barátnőm – mondta. – Mr. Dial megpróbálta elhódítani tőlem. De ez így is van rendjén. Jóképű fiatalember, buknak rá a nők.

A magas nőarca hirtelen vad, komor és haragos lett. Hevesen megmarkolta Dial karját; azt, amelyik a revolvert tartotta.

De Ruse a vállára csatolt revolvertokhoz kapott, és előrántotta 38-asát. De nem az ő revolvere dördült el. És nem is a hangtompítós automata, amelyet Dial szorongatott. Hanem egy óriási, ősidőkből

származó colt, amelynek nyolchüvelykes csöve volt, és akkorát durrant, mint egy bomba. A padló felől jött a lövés, Kuvalick jobb csípője mellől, Kuvalick dundi kezéből.

A colt csak egyszer dördült el. Dialt mintha a falnak penderítette volna egy óriási kéz. Fejét beverte a falba, s csinos ábrázata véres maszkká változott.

Ernyedten lerogyott a fal mellett; a fekete hengerrel meghosszabbított csövű kis automata a földre hullott. A magas fekete nő rávetette magát; négykézláb kapott utána Dial elnyúlt teste mellett.

El is érte, lassan felemelte. Arca eltorzult, ajka fölhúzódtott csillogó farkasfogairól.

Kuvalick megszólalt: – Szívós gyerek vagyok én, régóta vagyok a szakmában.

Hatalmas mordálya ismét tűzelt. Éles sikoly szakadt föl a nőből. Teste Dial tetemére zuhant. Szeme hol lecsukódott, hogy kinyílt; lecsukódott, kinyílt. Az arca elfehéredett, élettelenné vált.

– Váll-lövés. Semmi baja – mondta Kuvalick, és fölkászálódott a földről. Széttárta a zakóját, és megpaskolta a hasát.

– Golyóálló mellény – mondta büszkén. – De gondoltam, azért egy kicsit még csöndben elheverek, nehogy a pacák a képembe pörköljön.

Francine Ley ásított, kinyújtóztatta zöld pizsamába bújtatott hosszú lábát, és mezítlábra felhúzott kecses, zöld papucsát nézegette. Még egyet ásított, aztán fölkel, és idegesen a vese alakú asztalkához ment, a szoba másik végébe. Töltött magának, kiitta, s egész testében idegesen megborzongott. Nyúzott, fáradt volt az arca, a szeme beesett, mély, sötét árkok húzódtak alatta.

Apró karórájára pillantott. Már csaknem hajnali négyvolt. Neszt hallott, még mindig felemelt kézzel megperdült, hátát az asztalnak vetette, s gyorsan, kapkodva szedte a levegőt.

De Ruse lépett be a vörös függönyön. Megállt, kifejezéstelen arccal Francine-ra nézett, aztán lassan levetette a kalapját, kibújt a felöltőjéből, és mindkettőt egy székre dobta. Levetette a zakóját is,

lecsatolta válláról a barna pisztolyt, és odasétált az italokhoz.

Beleszagolt az egyik pohárba, harmadáig whiskyt töltött bele, és felhajtotta.

– Szóval nem álltad meg, hogyne riaszd azt a tetűt – mondta komoran, az üres pohárba meredve.

– Nem tudtam megállni – felelte Francine Ley. – Fel kellett hívnom. Mi történt?

– Fel kellett hívnod azt a tetűt – mondta De Ruse pontosan ugyanolyan hangon. – Mert tudtad, hogy ő is benne van. Azt akartad, hogy megússza, még akkor is, ha engem hidegre tesz.

– Csak nem sebesültél meg, Johnny? – kérdezte a nő halkán, elgyötörten.

De Ruse nem felelt, nem is nézett rá. Lassan letette a poharat, megint töltött bele egy kis whiskyt, szódát spriccelt hozzá, és jeget keresett. Mivel nem talált, anélkül szűrte bele az italba, az asztal fehér lapját nézve.

– Nincs olyan ember a világon, aki ne érdemelne egy lépés előnyt veled szemben, Johnny. Sokra nem megy vele, de ha ismerősöm, nem foszthatom meg ettől az előnytől.

– Remek – felelte De Ruse lassan. – Csak egy kicsit túlbecsülsz. Már ravataloznának, ha nincs egy komikus kis szállodai detektív, aki parókában és golyóálló mellényben dolgozik.

– Szóval menjek a fenébe? – kérdezte egy kis idő múlva Francine Ley.

De Ruse gyors pillantást vetett rá, aztán levette róla a szemét. Letette poharát, és elsétált az asztaltól. A válla fölött szólt vissza: – Amíg igazat mondasz, maradhatsz.

Leült egy öblös fotelba, könyökét a karfára tette, és a tenyerébe támasztotta az arcát. Francine Ley nézte egy pillanatig, aztán odament hozzá, és fölült a fotel karjára. Szelíden hátranyomta a férfi fejét, és a fotel

támlájára fektette. Simogatni kezdte a homlokát.

De Ruse lehunyta a szemét. Izmai feszültsége felengedett, teste elernyed. Egyre álmosabb lett a hangja.

– Az Egyiptom Klubban talán az életemet mentetted meg. Azt hiszem, ezzel jogot szereztél arra, hogy becserkéssz a szépfiúnak.

Francine Ley szótlanul simogatta a férfi fejét.

– A szépfiú meghalt – folytatta De Ruse. – A parókás szétlőtte a pofáját.

Francine Ley keze megállt. De egy pillanat múlva újból simogatni kezdte De Ruse fejét.

– A Candless nő is benne volt a buliban. Ágyba való kis dög. Hugo pénzére vágyott meg a világ minden férfiára, csak Hugóra nem. Hála az égnek, ő megmaradt. És vallott, mint a vízfolyás. Meg Zapparty is.

– Igen, drágám – mondta halkán Francine Ley.

– A többit majd reggel – fejezte be rekedten De Ruse. – Azt hiszem, Nicky is meg én is tiszták vagyunk a rendőrségen... Adj még egy pohárral, bébi.

Francine Ley nem mozdult, csak az ujjai simogatták tovább lágyan, nyugtatóan a férfi homlokát, halántékát. De Ruse lejjebb csúszott a fotelban. Félrebillent a feje.

– Igen, drágám.

– Ne drágámozz folyton – mondta De Ruse rekedten. – Maradjunk csak a sipistánál.

Mély álomba zuhant.